

Revolučná psychológia

Gnóza, sebazozorovanie a ezoterická psychológia

Samael Aun Weor

2011

Pôvodne vydané v španielčine ako "Tratado de Psicología Revolucionaria" (1974)

Preložené z anglického vydania "Treatise of Revolutionary Psychology" (2007) od vydavateľstva Glorian

Obsah:

1. Úroveň Bytia
2. Kúzelné schodisko
3. Duševná vzbura
4. Esencia
5. Sebaobvinenie
6. Život
7. Vnútorňý stav
8. Pomýlené stavy
9. Osobné udalosti
10. Rôzne "ja"
11. Milované ego
12. Radikálna zmena
13. Pozorovateľ a pozorovaný
14. Negatívne myšlienky
15. Individualita
16. Kniha života
17. Mechanické stvorenia
18. Chlieb múdrosti
19. Riadny hospodár
20. Dva svety
21. Sebaopozorovanie
22. Vnútorňé hlasy
23. Svet vzťahov
24. Psychologická pesnička
25. Zákon návratu a zákon opakovania
26. Sebauvedomenie novorodenca
27. Farizej a vyberač daní
28. Sila vôle
29. Poprava
30. Trvalé centrum príležitosti
31. Gnostická ezoterická práca
32. Modlitba pri práci na sebe samom

ÚROVEŇ BYTIA

Kto sme? Odkiaľ pochádzame? Kam smerujeme? Pre aký účel žijeme? Prečo žijeme?

Je nesporné, že úbohé "zvíra s intelektom" (mylne nazývané človekom) nevie, a čo je horšie, tak ani nevie, že nevie.

Zo všetkého najhoršie je tá podivná a ťažká situácia, v ktorej sa nachádzame. Ignorujeme tajomstvo všetkých našich tragédií, a napriek tomu sme presvedčení, že všetko vieme.

Skúste ponechať "cicavca s rozumom" uprostred Sahary - jedného z tých, ktorí sa chvália svojou mocou. Nechajte ho tam ďaleko od akejkoľvek oázy a potom sa pozerajte z lietadla, čo sa bude diať.

Fakty budú hovoriť za všetko. Ukáže sa, že "humanoid s intelektom", ktorý sa chvastá svojou veľkosťou a myslí si, že je skutočným človekom, je vo vnútri strašne slabý.

"Zvíra s rozumom" je stopercentný hlupák; myslí si o sebe to najlepšie a verí, že svoje schopnosti rozvinie vďaka vzdelaniu v škôlke, základnej a strednej škole, vysokej škole, vďaka dobrému vychovaniu alebo postaveniu, ktoré má jeho otec atď.

Nanešťastie, všetci vieme veľmi dobre, že dokonca aj bolesť brucha nás urobí nešťastnými, a cez všetko to vzdelanie, dobré vychovanie a peniaze, hlboko vo vnútri sme nešťastní a cítime sa mizerne.

Stačí sa pozrieť na naše dejiny, aby sme videli, že sme stále tí istí barbari. Miesto, aby došlo k zlepšeniu, tak sú veci ešte horšie.

Toto dvadsiate storočie so všetkými svojimi atrakciami, vojnami, prostitúciou, celosvetovou sodomou, sexuálnou degeneráciou, drogami, alkoholom, nevídanou krutosťou a extrémnou zvrhlosťou, obľudnosťou, atď., je zrkadlom, v ktorom vidíme sami seba. Nemáme dôvod sa vychvaľovať tým, že sme dosiahli vyššieho stupňa vývoja.

Je absurdné si myslieť, že čas znamená pokrok. Bohužiaľ "učený neznalec" zostáva uväznený dogmou evolúcie.

V smutnej knihe "temnej histórie" vždy nájdeme tie isté strašné krutosti, ambície, vojny, atď.

Avšak, naši "super-civilizovaní" súčasníci sú stále presvedčení, že vojna je niečo vedľajšieho, pominuteľná nehoda, ktorá nemá nič spoločné s tou ich takzvanou "modernou civilizáciou".

Zaiste, to aký je človek, je to, čo je dôležité. Niektorí ľudia sú opilci, iní sú abstinenti, niektorí sú poctiví, iní sú nehanební. Všetky druhy sú na tomto svete.

Davy sú súčtom jedincov. Aký je jedinec, taký je dav a taká je vláda, atď.

Davy sú len obrazom jedincov. Je nemožné zmeniť dav, pokiaľ jedinec, každý človek, nezmení sám seba.

Nikto nemôže poprieť, že existujú rôzne úrovne v spoločnosti - existujú veriaci, prostitútky, biznismeni, dedinčania, atď.

Rovnako tak existujú rôzne úrovne Bytia. To, akí sme vo vnútri (veľkorysí alebo zlomyseľní, štedrý alebo lakomí, násilní alebo mierumilovní, cudní alebo chlipní), priťahuje rôzne udalosti v našom živote.

Chlipník bude vždy priťahovať oplzlé scény, drámy a dokonca tragédie, v ktorých bude účinkovať.

Opilec bude samozrejme priťahovať ostatných opilcov a vždy ho nájdeme v krčmách a baroch, to je zřejmé.

Čo bude priťahovať podvodník? Sebec? Koľko problémov? Uväznenie? Nešťastie?

Pritom zatrpknutí ľudia, unavení z utrpenia, sa chcú zmeniť a obrátiť list.

Úbohí ľudia! Chcú sa zmeniť a nevedia ako, nepoznajú správny postup a sú v slepej uličke.

To, čo sa im stalo včera, sa im stane dnes i zajtra. Stále opakujú tie isté chyby, nikdy sa nepoučia. Ani keby sa im strieľalo delom pri hlave, tak nepochopia životné lekcie.

Všetko sa v ich živote opakuje. Hovoria tie isté veci, robia tie isté veci a sťažujú si na tie isté veci.

Toto nudné opakovanie drám, komédií a tragédií bude pokračovať tak dlho, kým vo vnútri nás budú nežiaduce prvky hnevu, chamtivosti, chlipnosti, závidi, pýchy, lenivosti, obžerstva, atď.

Aká je úroveň našej morálky? Alebo lepšie povedané, aká je naša úroveň Bytia?

Ak sa naša úroveň Bytia radikálne nezmení, tak všetky mizérie, nepríjemné scény, nezdary a nešťastia budú pokračovať.

Všetko, každá udalosť, ktorá sa nám stane na tomto svete, je len odrazom toho, čo si nosíme vo vnútri.

Oprávnené a vážne tvrdíme, že "vonkajší svet je odrazom vnútorného".

Keď sa niekto zmení vnútri a takáto zmena je radikálna, potom sa zmení aj jeho život a vonkajšie udalosti, ktoré ho v ňom stretávajú.

V tomto čase (1974), pozorujem skupinu ľudí, ktorí obsadili súkromný pozemok. Tu v Mexiku im trochu zvláštne hovoríme "Parašutisti".

Sú to susedia s dedinskej kolónie Chorobrusco. Usadili sa veľmi blízko k miestu, kde bývam a to je dôvod, prečo som ich mohol študovať tak zblízka.

Chudoba nemôže byť nikdy zločin. Avšak vážnosť problému nie je v ich chudobe, ale v ich úrovni Bytia.

Každý deň medzi sebou bojujú, opíjajú sa, urážajú sa, vraždia svojich úbohých spoločníkov a určite žijú v špinavých chatrčiach, kde namiesto lásky vládne nenávisť.

Často som uvažoval, že keby ktorýkoľvek z týchto ľudí odstránil nenávisť, hnev, chlipnosť, opilstvo, ohováranie, krutosť, sebeckosť, urážky, seba-dôležitosť a pýchu zo seba samého, tak potom vďaka jednoduchému "Zákonu o duševnej spriaznenosti" by začal priťahovať podobné osoby, ktoré by boli viac civilizované a duchovné. Tieto nové vzťahy by potom znamenali spoločenskú a ekonomickú zmenu.

Toto je spôsob, vďaka ktorému by títo ľudia boli schopní opustiť "prasací chlievik" a "špinavý kanál".

A preto, ak vážne chceme radikálnu zmenu, potom musíme pochopiť, že každý z nás (či už biely, čierny, žltý, tmavý, vzdelanec alebo ignorant) je na určitej úrovni Bytia.

Aká je tvoja Úroveň Bytia? Uvažoval si nad tým? Je nemožné postúpiť na vyššiu úroveň, ak ignorujeme našu súčasnú úroveň.

KÚZELNÉ SCHODISKO

Musíme túžiť po skutočnej zmene, aby sme sa dokázali vymaniť z tej nudnej rutiny, z tohto mechanického a unavujúceho života.

Najprv musíme úplne pochopiť, že každý z nás je na určitej úrovni Bytia.

Úroveň Bytia opilca je úplne iná ako tá, ktorú má abstinent a úroveň Bytia prostitútky je iná než úroveň Bytia panny. To je nevyvrátiteľné a nepopierateľné.

Pre potreby tejto kapitoly si predstavte schodisko s mnohými schodmi, ktoré vedie zvislo nahor.

Je nesporné, že sami seba nájdeme na jednom z tých schodov. Na schodoch pod nami sú ľudia, ktorí sú "horší" ako my a na schodoch nad nami sú ľudia, ktorí sú "lepší" ako my.

Je úplne jasné, že na tejto pozoruhodnej zvislej priamke, na tomto čarovnom schodisku, nájdeme všetky úrovne Bytia.

Každý človek je iný - to nikto nemôže poprieť.

My tu nehovoríme o pekných alebo škaredých tvárach, ani to nie je otázka veku. Na schodisku sú (na rôznych miestach) ako mladí, tak starí, novorodenci aj ľudia nad hrobom.

Záležitosti času a veku, narodenia, dospievania, dospelosti, manželstva, potomkov, zostarnutia a smrti patria výhradne na vodorovnú priamku.

Na tomto čarovnom schodisku, na tejto zvislej priamke, koncept času nehrá rolu. Iba úrovne Bytia sa nachádzajú na schodoch tohto schodiska.

Mechanické nádeje, ktoré ľudia majú, sú k ničomu - myslia si, že veci sa časom zlepšia. Naši starí otcovia a pradedovia si mysleli to isté. Avšak fakty preukázali pravý opak.

To, na čom záleží, je úroveň Bytia a tá je na zvislej priamke. Sami seba nájdeme na jednom z tých schodov a je len na nás či vystúpime o schod vyššie.

Čarovné Schodisko, o ktorom tu hovoríme, sa vzťahuje k rôznym úrovniam Bytia a určite nemá nič spoločného s priamkou času.

V každom okamihu je vyššia úroveň Bytia priamo nad nami.

Nenájdeme ju v žiadnej vzdialenej budúcnosti, ale v prítomnom okamihu, teraz a tu, vo vnútri nás, na zvislej priamke.

Každý môže porozumieť, že tieto dve priamky - zvislá a vodorovná - sa pretínajú v každom okamihu vnútri nás a majú tvar kríža.

Osobnosť sa vyvíja po vodorovnej priamke života. Narodí sa a zomrie. Je smrteľná. Pre osobnosť mŕtveho človeka zajtrajšok neexistuje. Osobnosť nie je Bytie.

Úrovne Bytia nepatria času. Samo Bytie je nadčasové. Nemá nič spoločné s vodorovnou priamkou. Nachádza sa v nás, práve teraz, na zvislej priamke.

Samozrejme by bolo absurdné hľadať naše vlastné Bytie mimo nás.

Preto je nevyhnutné ujasniť si nasledovné: Vo fyzickom svete tituly, povýšenie v práci, promócie, atď. nezdvihne naše Bytie, nie sú krokom k Jeho vyššej úrovni.

Kapitola 3

DUŠEVNÁ VZBURA

Je nevyhnutné pripomenúť našim čitateľom, že vo vnútri nás je matematický bod.

Bezpochyby, ten bod nenájdeme ani v minulosti, ani v budúcnosti.

Ktokoľvek túži potom objaviť tento záhadný bod, tak ho musí hľadať teraz a tu vo vnútri seba samého, presne v tomto okamihu, ani o sekundu skôr, ani o sekundu neskôr.

Zvislé a vodorovné rameno Svätého kríža sa pretínajú v tomto bode.

A preto v každom okamihu čelíme voľbe medzi dvoma cestami: zvislou a vodorovnou.

Je zrejmé, že vodorovná je veľmi prízemná. Po nej idú ľudia, ktorí "idú s dobou", ktorí sa boja, aby im "neušiel vlak", ktorí "nasledujú dav".

Je zrejmé, že vertikálna cesta je iná - je to cesta inteligentných rebelov a revolucionárov.

Keď si pamätáme sami seba, keď na sebe pracujeme, keď sa nestotožňujeme so všetkými životnými problémami a tragédiami, tak kráčame po zvislej ceste.

Zaiste nie je nikdy jednoduché odstrániť negatívne emócie, nestotožňovať sa s tým, ako žijeme, so všetkými rôznymi problémami, s prácou, s dlhmi, so splátkami a hypotékami, s účtami za telefón, vodu a elektrinu, atď.

Nezamestnaní, tí, ktorí z nejakého dôvodu stratili prácu, jednoznačne trpia nedostatkom peňazí. Je pre nich nesmierne ťažké zabudnúť na ich situáciu, prestať sa báť a stotožňovať sa s vlastnými problémami.

Tí, ktorí trpia a tí, ktorí nariekajú, tí, ktorí boli zradení, tí, ktorým život prichystal ťažkosti, tí, kto sa nedočkali vďačnosti a tí, ktorí sa stali obeťami urážok a podvodov v skutočnosti zabudnú sami seba, ich skutočné vnútorné Bytie a úplne sa stotožnia so svojou tragédiou.

Práca sama na sebe je základným znakom zvislej cesty. Nikto nemôže kráčať po ceste Veľkej vzbury, bez toho, aby na sebe pracoval.

Tá práca, o ktorej tu hovoríme, je duševnej povahy. Týka sa určitej premeny prítomného okamihu, v ktorom sa sami nachádzame.

Musíme sa naučiť žiť v prítomnosti, z okamihu na okamih.

Napríklad osoba, ktorá si zúfa kvôli citovému, finančnému alebo politickému problému jednoznačne zabudla svoje vnútorné Ja.

Keby táto osoba sa na okamih zastavila a pozorovala svoju situáciu, pamätala si svoje pravé Ja a potom usilovala o to porozumieť svojmu postoju...

Keby trochu zauvažovala a uvedomila si, že všetko raz pominie, že život je ilúzia, trvá krátko, a že smrť spáli všetky malicherné problémy na popol...

Keby pochopila, že jej problém, hlboko dole, je len prelud, plamienok, ktorý čoskoro zhasne, tak by táto osoba k svojmu prekvapeniu zistila, že sa všetko zmenilo.

Premena mechanických reakcií je možná cez logickú konfrontáciu a intímnu sebaanalýzu.

Je zrejmé, že ľudia reagujú mechanicky na rôzne životné udalosti.

Úbohí ľudia! Zvyčajne sú z nich obeť. Keď im niekto zalichotí, tak sa usmiejú, keď ich niekto poníži, tak trpia. Urážajú, keď sú urazení, zraňujú, keď sú zranení, nikdy nie sú slobodní. Ľudia v ich okolí majú moc hnať ich od radosti k smútku a od nádeje k zúfalstvu.

Každý z týchto ľudí ide po vodorovnej ceste a podobá sa hudobnému nástroju, na ktorý ľudia hrajú, ako sa im zachce.

Tí, ktorí sa naučia, ako premeniť svoje mechanické reakcie idú v skutočnosti po zvislej ceste.

Toto je zásadná zmena v úrovni Bytia, pozoruhodný výsledok "Duševnej vzbury".

Kapitola 4

ESENCIA

To, čo robí každé novorodeniatko prekrásne a obdivuhodné je esencia, jeho skutočné Ja.

Normálny vývoj esencie je v každom tvorovi určite nedostatočný.

Ludské telo samo rastie a vyvíja sa podľa biologických zákonov. Avšak tieto možnosti sú pre esenciu veľmi obmedzené.

Je nesporné, že bez pomoci sa esencia vyvinie len v malom rozsahu.

Úplne úprimne a jasne treba povedať, že spontánny a prirodzený vývoj esencie je len možný počas prvých troch, štyroch alebo piatich rokov života, t.j. v prvej fáze života.

Ludia si myslia, že rast a vývoj esencie je trvalý v súlade so zákonom evolúcie, avšak univerzálna gnóza úplne jasne učí, že tomu tak nie je.

Aby esencia mohla ďalej rásť, tak sa musí stať niečo veľmi zvláštneho, niečoho nového je potrebné.

Tým mám na mysli prácu na sebe samom. Iba skrze vedomú prácu na sebe samom, a skrze dobrovoľné utrpenie, je možný ďalší rozvoj esencie.

Je potrebné pochopiť, že práca, o ktorej tu hovorím, nemá nič spoločného s akoukoľvek profesiou ako je bankovníctvo, stolárstvo, murárstvo, údržba železníc alebo práca v kancelárii.

Táto práca je pre každú osobu, ktorá rozvinula svoju osobnosť, a týka sa našej psychológie.

Všetci vieme, že vo vnútri nás existuje ego, "ja".

Nanešťastie je esencia uväznená a chytená vnútri ega - to je vskutku poľutovaniahodné.

To, čo je naliehavé a neznesie odklad, je rozpustenie ega so všetkými svojimi nežiaducimi prejavmi. Toto je práca na sebe samom.

Nikdy nebudeme schopní oslobodiť esenciu, ak neodstránime ego.

Náboženstvo, Budha, Múdrosť, častice bolesti nášho Otca, ktorý je na nebesiach, a všetky informácie, ktoré potrebujeme k uvedomeniu nášho Najvnútornejšieho Ja, nášho vnútorného Bytia, sa nachádzajú v esencii.

Nikto nedokáže odstrániť ego, bez toho, aby predtým odstránil jeho neľudské prejavy, ktoré nosí v sebe.

Je potrebné spáliť na prach tú obrovskú krutosť, ktorú vidíme dnes a denne, závisť, ktorá sa nanešťastie stala tajnou pohnútkou činov, neznesiteľnú chamtivosť, ktorá činí naše životy

trpkými, nechutné ohováranie, urážky, ktoré ústia v toľko tragédií, opilstvo, oplzlú chlipnosť, ktorá toľko zapácha, atď.

Hneď ako sú všetky tieto zvrátenosti spálené na vesmírny prach, potom esencia, nielenže bude slobodná, ale navyše porastie a bude sa krásne rozvíjať.

Keď "ja" zomrie, potom v nás esencia bude nepochybne žiarit'.

Oslobodená esencia nám dá vnútornú krásu, a z tej krásy bude vyžarovať dokonalá radosť a skutočná láska.

Esencia je dokonalá a má výnimočné nadprirodzené schopnosti.

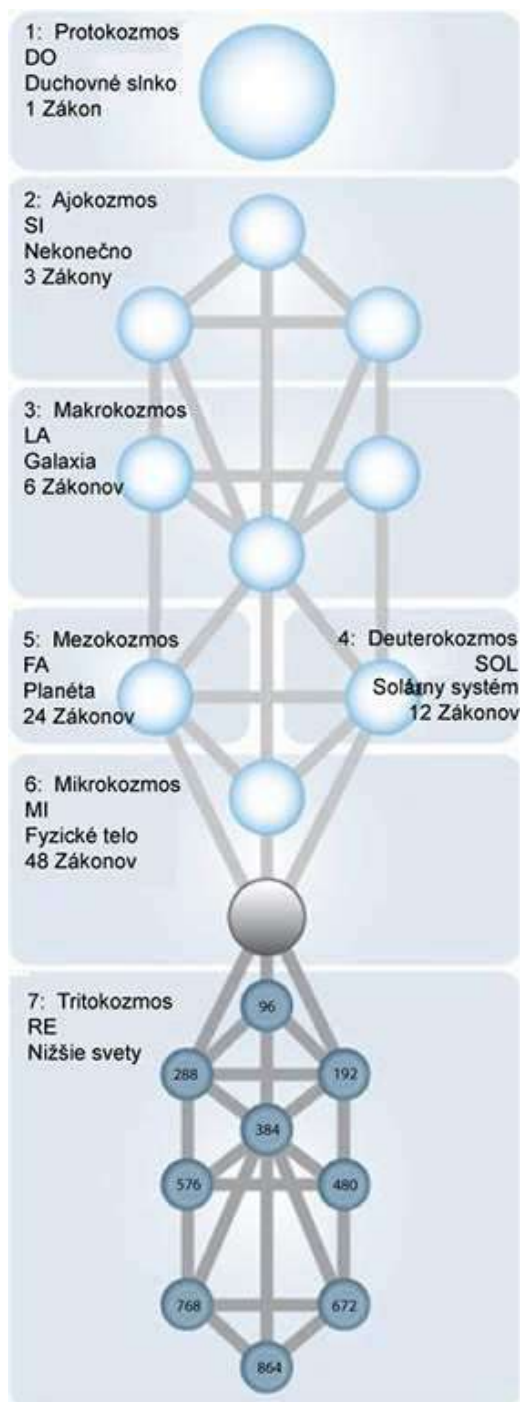
Keď naše "ja" zomrú, keď odstránime ego, potom pocítime nadprirodzené vlastnosti esencie.

Kapitola 5

SEBAOBVINENIE

Esencia, ktorú si každý nosí vo svojom vnútri, pochádza zhora, z nebies, z hviezd.

Je nesporné, že táto nádherná esencia pochádza z noty La (Mliečna dráha, galaxie, v ktorej žijeme).

Skvostná esencia prechádza najprv notou Sol (Slnko) a potom notou Fa (Planetárna zóna). Nakoniec prenikne do tohto sveta a do nášho vnútra.

Naši rodičia vytvorili vhodné telo, do ktorého mohla esencia zostúpiť z hviezd.

Do lona "Uranie" sa vrátíme usilovnou prácou na sebe samom a obetovaním sa pre ostatných ľudí.

Žijeme na tomto svete z nejakého dôvodu, pre niečo, pre nejaký osobitný účel...

Ak túžime spoznať sami seba, tak v našom vnútri je toho veľa, čo musíme objaviť, študovať a pochopiť.

Životnou tragédiou je, ak niekto zomrie a nevie prečo žil, aký bol účel jeho života.

Každý z nás musí objaviť, aký je jeho účel. Každý musí objaviť to, čo ho drží vo väzení bolesti.

Je jasné, že vo vnútri nás je niečo, čo robí náš život trpkým, a proti tomu musíme bojovať.

Nie je nutné žiť mizerne. Môžeme spáliť na vesmírny prach to, čo nás strháva dole a robí nás slabými.

Byť namyslený kvôli hodnostiam, poctám, diplomom, peniazom, názorom alebo cnostiam je úplne k ničomu.

Nesmieme zabúdať, že pokrytectvo a hlúpa domýšľavosť našej falošnej osobnosti nás robí otupenými, skazenými, duševne zaostalými, mechanicky reagujúcimi a znemožňuje nám vidieť to, čo je nové.

Smrť má mnoho významov, či už pozitívnych alebo negatívnych. Poďme sa zamyslieť nad úžasným výrokom veľkého Kabíra Ježiša Krista: "Nechajme mŕtvych, nech pochovajú svojich mŕtvych." Mnoho ľudí, hoci sú nažive, sú vlastne mŕtvi k akejkoľvek možnosti pracovať na sebe samom a teda k radikálnej vnútornej zmene.

Sú to ľudia, ktorí sú uväznení vo svojich dogmách a presvedčeniach, ľudia, ktorí sú uhranutí spomienkami na mnoho včeraškov, jedinci plní predsudkov, ľudia, čo sa boja toho, čo si o nich ostatní pomyslia, strašne vlažní a ľahostajní "neznalí mudrlanti", ktorí sú presvedčení o svojej pravde, pretože im to niekto povedal, atď.

Títo ľudia nechcú pochopiť, že svet je "psychologická telocvičňa" vďaka ktorej môžeme odstrániť tú skrytú ošklivosť, ktorú v sebe všetci nosíme.

Keby títo úbohí ľudia pochopili, v akom nešťastnom stave sa nachádzajú, tak by boli zdesení...

Avšak títo ľudia si o sebe myslia len to najlepšie. Chvastajú so svojimi cnosťami. Veria, že sú dokonalí, štedrý, nápomocní, šľachetní, obetaví, múdri, zodpovední, atď.

Život ako škola je impozantný, ale brať život ako cieľ sám o sebe je úplne absurdné.

Tí, ktorí považujú každodenný život za cieľ sám o sebe, nepochopili nutnosť práce na sebe samom, ktorá vedie k "radikálnej premene".

Bohužiaľ ľudia žijú mechanicky a nikdy nič nepočuli o vnútornej práci...

Zmena je potrebná, ale ľudia netušia, ako sa zmeniť. Veľmi trpia a vôbec nevedia, prečo vlastne trpia...

Peniaze nie sú všetko. Život mnohých bohatých ľudí je zvyčajne veľmi nešťastný...

Kapitola 6

ŽIVOT

V živote na tomto svete možno objaviť pozoruhodné kontrasty. Bohatí ľudia s krásnymi sídlami a mnohými priateľmi niekedy veľmi trpia.

Obyčajní robotníci, čo pracujú s krompáčom a lopatou, alebo ľudia strednej triedy často žijú šťastným životom.

Mnoho multimilionárov je impotentných a bohaté ženy horko plačú, pretože ich manžel je im neverný.

V tejto dobe sú bohatí ľudia ako supy v zlatej klietke. Nemôžu žiť bez osobných strážcov.

Politici sú spútaní v reťaziach - kamkoľvek idú, vždy sú obklopení po zuby ozbrojenými ľuďmi - nikdy nie sú slobodní.

Podme sa na tento stav pozrieť podrobnejšie. Musíme vedieť, o čom život je. Každý si môže myslieť, čo chce...

Nikto nič nevie, bez ohľadu na to, čo si ľudia rozprávajú. Život je problém, ktorému nikto nerozumie...

Keď ľudia rozprávajú svoj životný príbeh, tak hovoria o udalostiach, menách, dátumoch, atď. a cítia pritom uspokojenie.

Títo úbohí ľudia netušia, že ich príbehy sú neúplné, pretože udalosti, mená a dátumy sú len vonkajšou časťou filmu. Vnútornej časť chýba...

Je nutné, aby sme spoznali "stavy vedomia". Každá udalosť je sprevádzaná tým či oným psychickým stavom.

Psychické stavy sú záležitosť nášho vnútra, udalosti sú záležitosť vonkajšku. Takže udalosti nie sú všetko.

Vnútornými stavmi mám na mysli dobrú alebo zlú náladu, starosti, depresiu, poveru, strach, podozrenie, milosť, sebaľútosť, preceňovanie seba samého, pocity šťastia, potešenie, atď.

Je nesporné, že vnútorné stavy môžu presne zodpovedať vonkajším udalostiam, môžu sa zrodiť z vonkajších udalostí alebo s nimi naopak nemusia mať žiadnu spojitosť.

Každopádne vnútorné stavy a vonkajšie udalosti sú dve rôzne veci. Udalosti sa nie vždy presne zhodujú s príslušnými stavmi.

Príjemná udalosť nemusí zodpovedať nášmu vnútornému stavu.

Nepříjemná udalosť tiež nemusí zodpovedať nášmu vnútornému stavu.

Keď dlho očakávaná udalosť nakoniec nastane, tak koľkokrát cítime, že niečo chýba...

To, čo chýba, je zodpovedajúci vnútorný stav, ktorý mala vonkajšia udalosť priniesť.

Častokrát nám najväčšiu radosť spôsobia udalosti, ktoré sú úplne neočakávané.

VNÚTORNÝ STAV

Žiť inteligentný život znamená správne skombinovať vnútorné stavy s vonkajšími udalosťami.

Akákoľvek udalosť si vyžaduje zodpovedajúci vnútorný stav, ak ju chceme prežiť inteligentne.

Avšak keď si ľudia prehrávajú svoj život, tak sú nanešťastie presvedčení, že sa skladá iba z vonkajších udalostí.

Úbohí ľudia! Myslia si, že ak by sa tá či oná udalosť nikdy nestala, tak by ich životy boli lepšie.

Myslia si, že šťastie im išlo naproti, ale oni stratili príležitosť byť šťastní...

Bedákajú nad tým, čo stratili, plačú nad tým, čím pohrdali, nariekajú pri spomienke na svoje chyby a nešťastie...

Ľudia si nechcú uvedomiť, že prežívanie neznamená žitie. Schopnosť vedome existovať záleží výhradne na kvalite vnútorných stavov duše...

Je isté, že je úplne jedno, ako úžasná je tá či oná vonkajšia udalosť - ak nemáme zodpovedajúci vnútorný stav, tak tie najlepšie momenty sa môžu zdať monotónne, únavné alebo jednoducho nudné...

Napr. niekto s úzkosťou očakáva svadobnú hostinu ako veľkú udalosť. Napriek tomu sa môže stať, že v tej chvíli je úplne duchom neprítomný a udalosť si vôbec neužije. Veselá hostina sa pre takého človeka stane suchou a chladnou záležitosťou...

Zo skúsenosti vieme, že nie všetky osoby prítomné na hostine sa dobre bavia.

Na najlepších slávnostiach nájdeme vždy niekoho, kto sa bude nudiť. Najkrajšie hudobné skladby robia niektorých ľudí šťastných a iných doháňajú k plaču.

Tých, ktorí vedia vedome kombinovať vonkajšiu udalosť so zodpovedajúcim vnútorným stavom, je na tomto svete málo.

Je smutné, že ľudia nevedia vedome žiť - plačú, keď sa majú smiať a smejú sa, keď majú plakať.

Sebakontrola je iná - mudrc môže mať radosť, ale nikdy nejde o nepríčetné radovanie. Môže byť smutný, ale nikdy nie je zúfalý alebo znechutený. Mudrc je pokojný uprostred násilia, abstinujúci a cudný, aj keď je obklopený orgiami a sexuálnou žiadostivosťou.

Melancholici a pesimisti si o živote myslia len to najhoršie a úprimne povedané nechcú žiť...

Každý deň vidíme ľudí, ktorí sú nešťastní a navyše, a to je horšie, robia nešťastnými aj iných ľudí.

Takí ľudia sa nezmenia, ani keby každý deň chodili na večierky, pretože si v sebe nosia psychologickú chorobu. Títo ľudia majú veľa zvrátených vnútorných stavov...

Avšak ľudia sami seba označujú ako mučeníkov, spravodlivých, svätých, cnostných, vznešených, nápomocných, atď. ...

Sú to ľudia, ktorí majú o sebe vysokú mienku - ľudia, ktorí príliš milujú sami seba...

Sú to ľudia, ktorí príliš ľutujú sami seba a hľadajú spôsoby, ako sa vyhnúť svojim povinnostiam.

Takí ľudia sú zvyknutí na nižšie emócie a je zrejmé, že vytvárajú infra-ľudské psychické elementy.

Nešťastné udalosti ako bieda, dlhy, problémy, atď. sú výhradne priťahované ľuďmi, ktorí nevedia, ako žiť.

Ktokoľvek sa môže stať veľmi vzdelanou osobou - avšak len málo je tých, ktorí sa naučili žiť správnym spôsobom.

Ak niekto chce oddeliť vonkajšie udalosti od vnútorných stavov vedomia, tak tým ukazuje svoju neschopnosť žiť dôstojným spôsobom.

Tí, ktorí sa naučia vedome kombinovať vonkajšie udalosti s vnútornými stavmi, kráčajú po ceste vedúcej k úspechu.

POMÝLENÉ STAVY

Keď pozorujeme sami seba, naše "ja", tak je nevyhnutné rozlišovať medzi vonkajšími udalosťami každodenného života a vnútornými stavmi vedomia.

Je naliehavé, aby sme poznali vnútorný stav nášho vedomia rovnako tak ako povahu vonkajšej udalosti, ktorá sa v daný okamih odohrala.

Život sám o sebe je séria udalostí, ktoré sa odohrávajú v určitom mieste a čase. Nieкто povedal, že život je "sériou bolestí, ktoré si ľudia nosia vo svojej duši".

Nech si každý myslí, čo chce. Ja verím tomu, že rozčarovanie a horkosť majú svoj pôvod v potešení, ktoré aj tak za niekoľko okamihov pominie.

Každá udalosť je zvláštna, má svoju charakteristickú "príchut". Vnútorné stavy sú tiež rôzne. To je nezmeniteľné a nevyvrátiteľné.

Vnútorná práca na sebe samom znamená prácu s rôznymi psychickými stavmi vedomia.

Nikto nemôže poprieť, že si v sebe nosíme veľa chýb a pomýlených vnútorných stavov.

Ak sa chceme skutočne zmeniť, tak veľmi naliehavo musíme pozmeniť tieto pomýlené stavy nášho vedomia.

Absolútna premena pomýlených stavov potom povedie k úplnej zmene našich životov.

Je jasné, že ak nieкто vážne "pracuje" na svojom pomýlenom stave, tak nepríjemné životné udalosti na neho nemajú taký vplyv.

Tu hovoríme o niečom, čo treba zažiť, aby to človek pochopil.

Ľudia, ktorí sami na sebe nepracujú, sú vždy obeťami rôznych okolností. Sú ako kus dreva na rozbúrenom mori.

Udalosti sa neustále rôzne premieňajú. Prichádzajú vo vlnách, jedna za druhou. Sú to vplyvy.

Existujú dobré i zlé udalosti. Nejaké udalosti sú lepšie alebo horšie ako iné.

Samozrejme je možné pozmeniť určité udalosti, zmeniť ich výsledky, upraviť rôzne situácie atď. medzi množstvom rôznych možností.

Avšak existujú určité situácie, ktoré naozaj nemožno zmeniť.

Takéto prípady musia byť vedome prijaté, hoci niektoré môžu byť nebezpečné alebo dokonca bolestivé...

Niet pochýb o tom, že smútok zmizne, pokiaľ sa nestotožníme s problémom, ktorý nastal...

Musíme brať život ako sériu vnútorných stavov. Skutočný príbeh nášho života je tvorený týmito stavmi...

Keď si prehráme celý náš život, tak si na vlastnej koži môžeme overiť, že mnoho nepríjemných situácií vzniklo v dôsledku zlých vnútorných stavov...

Hoci bol Alexander Veľký vždy zdržanlivej povahy, tak sa kvôli pýche poddal extrémom, ktoré vyústili v jeho smrť...

František I. zomrel kvôli špinavému a odpornému cudzoložstvu, ktoré nebude v dejinách len tak zabudnuté...

Keď bol Marat zavraždený zvrátenou mníškou, tak umieral s aroganciou a závišťou a považoval sám seba za úplne spravodlivého...

Je nepochybné, že dámy z "Parc des Cerfs" úplne vyčerpali vitalitu zo strašného smilníka Ľudovíta XV.

Othello sa stal vrahom kvôli žiarlivosti.

Mnoho ľudí zomrie kvôli svojim ambíciám, hnevu alebo žiarlivosti - to je veľmi dobre známe medzi psychológmi...

Keď je naša vôľa neustále upriamená na absurdné tendencie, tak sa staneme kandidátmi na smrť a čaká nás cintorín...

Väznice sú plné úprimne zmýlených ľudí.

OSOBNÉ UDALOSTI

Keď sa snažíme objaviť zlé psychické stavy, tak pozorovanie seba samého je úplne nevyhnutné.

Zlé vnútorné stavy možno bezpochyby napraviť správnymi postupmi.

Náš vnútorný život je ako magnet, ktorý priťahuje vonkajšie udalosti. Preto je nevyhnutné, aby sme odstránili zlé psychické stavy z našej psychiky.

Náprava pomýlených psychických stavov je nevyhnutná, ak človek túži podstatne zmeniť povahu istých nepríjemných udalostí.

Je možné zmeniť náš vzťah k určitým udalostiam, ak odstránime isté absurdné psychické stavy z nášho vnútra.

Ak inteligentne napravíme naše chybné postoje, tak ničivé vonkajšie situácie sa môžu stať neškodnými alebo dokonca pozitívnymi.

Keď sa niekto vnútorne očistí, tak potom môže zmeniť povahu nepríjemných udalostí, ktoré sa mu dejú.

Ak niekto verí, že je veľmi silný a nenapraví svoje absurdné psychické stavy, tak sa potom stáva obeťou okolností.

Ak si niekto praje zmeniť svoj nešťastný život, tak je nevyhnutné urobiť si poriadok vo vlastnom vnútornom dome.

Ludia si na všetko sťažujú. Trpia, plačú, protestujú. Radi by zmenili svoj život, opustili svoje nešťastie, ale bohužiaľ sami na sebe nepracujú.

Ludia si nechcú uvedomiť, že ich vnútorný život priťahuje vonkajšie situácie. Bolestivé vonkajšie udalosti sa dejú kvôli ich absurdným vnútorným stavom.

Vonkajšok je iba odrazom vnútra. A preto ten, kto sa zmení vo vnútri, otvára bránu novému.

Vonkajšie udalosti nie sú nikdy tak dôležité ako spôsob, ktorým na ne človek reaguje.

Zostal si pokojný, keď ťa niekto urazil? Prijal si s radosťou nepríjemné prejavy svojich kolegov?

Ako si reagoval, keď ti bola milovaná osoba neverná? Nechal si sa uniesť jedom žiarlivosti? Zabíjal si? Si vo väzení?

Nemocnice, cintoríny a väzenia sú plné úprimne zmýlených, ktorí reagovali absurdným spôsobom tvárou v tvár vonkajším udalostiam.

Najlepšou zbraňou, ktorú môže človek v živote použiť, je správny psychický postoj.

Človek môže ovládnuť zvieratá a odhaliť zradcu vďaka vhodnému vnútornému stavu.

Zlé vnútorné stavy nás robia bezbrannými obeťami ľudskej zvrátenosti.

Naučte sa čeliť tým najmenej príjemným životným udalostiam správnym vnútorným postojom...

Nestotožňujte sa so žiadnou udalosťou. Pamätajte, že všetko raz pominie. Naučte sa vnímať život ako film - týmto spôsobom získate zo života úžitok...

Nezabudnite, že ak neodstránite pomýlené vnútorné stavy zo svojej psychiky, tak udalosti, ktoré nemajú žiadny význam, Vám môžu priniesť nešťastie.

Je nesporné, že každá vonkajšia udalosť potrebuje svoju vlastnú lístok, t.j. správny vnútorný stav.

RÔZNE "JA"

Je skutočnosťou, že cicavec s rozumom mylne nazývaný ľudskou bytosťou nie je vnútorne jednotný.

Tento nedostatok psychickej jednoty v našom humanoidovi je bezpochyby príčinou mnohých ťažkostí a horkostí.

Fyzické telo je jedna jednotka a funguje ako organický celok, ibaže je choré.

Avšak vnútorný život humanoida v žiadnom prípade netvorí psychickú jednotu.

Najzávažnejšie na tomto všetkom je (napriek tomu, čo tvrdia rôzne pseudo-ezoterické a pseudo-okultistické školy), že vnútornému životu každej osoby chýba psychický poriadok.

Za takéhoto stavu nemôže v žiadnej osobe existovať harmonický vnútorný život.

Humanoid je z hľadiska svojho vnútorného života súčet mnohých rôznych "ja".

V tejto temnej dobe sa učený neznalec klania "ja" - oslavuje ho, umiestňuje na oltáre, nazýva ho alter ego, vyšším "ja", božským "ja", atď.

Mudrlanti našej temnej doby si nechcú uvedomiť, že vyššie a nižšie "ja" sú len dve časti toho istého ega, jeho rôzne prejavy.

V skutočnosti humanoid nemá trvalé "ja". Namiesto toho je v ňom dav rôznych neľudských a absurdných "ja".

Úbohé zviera s intelektom, mylne nazývané človekom, je podobné domu, v ktorom namiesto jedného pána žije mnoho služobníkov a každý z nich chce nariadovať a robiť, čo sa mu zapáči.

Najväčšou chybou lacné pseudo-ezoteriky a pseudo-okultizmu je predpoklad, že ostatní majú trvalé a nemenné "ja", bez začiatku a konca.

Keby tí, ktorí takto uvažujú, hoci aj na pár okamihov prebudili svoje vedomie, tak by si mohli celkom jasne overiť, že humanoid s rozumom nie je "jeden" na viac, než len pár okamihov...

Z psychologického hľadiska sa cicavec s rozumom neustále mení...

Myslieť si, že osoba s menom Ľudovít zostáva stále tým istým Ľudovítom, je veľmi zlý vtip...

Tá osoba, ktorá sa volá Ľudovít má v sebe iné "ja" ostatné "ega", ktoré sa v rôznych chvíľach prejavujú skrze jeho osobnosť. Aj keby Ľudovít nemal rád závisť, tak iné "ja", ktoré v ňom žije - dajme tomu Peter - má závisť rado, atď. ...

Žiadna osoba nezostáva neustále rovnaká. Jeden nemusí byť mudrc, aby si plne uvedomil, koľko je v každom jednotlivcovi zmien a protikladov...

Predpokladať, že niekto má trvalé a nemenné "ja" je úplne absurdné...

V každej osobe žije mnoho ľudí, mnoho "ja". Ktokoľvek, kto prebudil svoje vedomie, si to môže na vlastnej koži overiť...

MILOVANÉ EGO

Vyššie a nižšie sú dve časti tej istej veci, a preto môžeme prehlásiť toto: vyššie "ja" a nižšie "ja" sú dva prejavy toho samého, temného a mnohopočetného ega.

Tzv. božské "ja", vyššie "ja", alter ego alebo čokoľvek podobného je len trik nášho ega, je to klam.

Keď "ja" túži po trvalej existencii, tak vytvorí koncept o božskom a nesmrteľnom "ja", ale iba tak klame samo seba.

Nikto z nás nemá "ja", ktoré je trvalé, nemenné, večné, nádherné, atď.

V skutočnosti nikto z nás nemá pravú a nefalšovanú jednotu Bytia. Bohužiaľ ani nemáme skutočnú individualitu.

Hoci ego prežije smrť nášho fyzického tela, tak napriek tomu má počiatok a koniec.

Ego, "ja", nie je niečo jednotného, netvorí nedeliteľný celok. Je jasné, že "ja" je v skutočnosti veľa rôznych "ja".

V Tibete sa týmto rôznym "ja" hovorí psychické agregáty alebo tiež jednoducho len pozitívne a negatívne hodnoty.

Ak budeme brať každé "ja" ako jednu osobu, tak potom môžeme prehlásiť toto: "Mnoho rôznych ľudí existuje v každej osobe na tomto svete."

Je nesporné, že vo vnútri nás žije mnoho rôznych ľudí, niektorí lepší než iní a niektorí horší ako ostatní...

Každé z týchto "ja" túži po nadvláde.

Každé naše ego túži mať výsadné postavenie tak dlho, ako to len bude možné. Každé túži ovládnuť náš intelekt, naše emocionálne alebo motorické centrum. To trvá tak dlho, než ho nahradí iné...

Náuka o mnohých "ja" bola vyučovaná v Tibete skutočnými jasnovidcami, osvietenými osobami...

Každý z našich defektov je zosobnený tým či oným "ja". Pretože máme tisíce a dokonca milióny defektov, tak je jasné, že vo vnútri nás žije veľa osôb.

Z hľadiska psychológie sme si sami jasne overili, že paranoidné osoby, seba-uctievači a osoby považujúce sa za Bohov by za nič na svete neopustili kult svojho milovaného ega.

Je jasné, že tieto osoby k smrti nenávidia Náuku o mnohých "ja".

Pravdupovediac, keď chce niekto spoznať sám seba, tak musí sám seba pozorovať a skúšať odhaliť rôzne "ja", ktoré sa tak hojne vyskytujú v jeho osobnosti.

Ak nejaký z našich čitateľov stále nechápe Náuku o mnohých "ja", tak je to výhradne vďaka nedostatku seba pozorovania.

Hneď ako niekto precvičuje seba pozorovanie, tak v sebe objavuje mnoho ľudí, mnoho rôznych "ja", ktoré žijú v našej osobnosti.

Tí, ktorí popierajú Náuku o mnohých "ja" a tí, ktorí uctievať božské "ja", sa bezpochyby nikdy úplne vážne nezaoberali seba pozorovaním.

V Sokratovom štýle potom môžeme vyhlásiť, že títo ľudia nielenže nevedia, ale navyše nevedia, že nevedia.

Je isté, že nikdy nemôžeme spoznať sami seba, bez toho aby sme sa dôkladne pozorovali.

Vnútoraná zmena je nemožná, ak človek nepochopí, že nie je len jeden, ale mnoho.

RADIKÁLNA ZMENA

Kým bude niekto lipnúť na predstave, že je len "jeden", tak je jasné, že radikálna zmena je niečo nemožné.

Faktom je, že ezoterická práca začína usilovným sebazpozorovaním. Už to nám naznačuje, že je potrebné odstrániť, vykoreniť z nášho vnútra rôzne "ja", škodlivé elementy, mnohopočetné psychické defekty.

Je nesporné, že nemožno odstrániť chyby, ktoré nepoznáme. Je nevyhnutné, aby sme najprv pozorovali to, čo chceme oddeliť z našej psychiky.

Táto práca je vnútornej povahy (nejedná sa o fyzickú prácu) a tí, ktorí si myslia, že nejaká učebnica dobrého správania alebo nejaké povrchné etické pravidlá ich dovedú k úspechu, sa úplne mýlia.

Táto vnútorná práca začína s precvičovaním pozornosti, ktorá je zameraná na pozorovanie seba samého. To si vyžaduje veľmi zvláštne a osobné úsilie každého z nás.

Povedané na rovinu: Nikto za nás to neurobí.

Zmena našej psychiky je nemožná, bez toho aby sme priamo pozorovali všetky tie subjektívne stavy, ktoré si nosíme vo vnútri.

Ak prijmeme, že naše chyby sú mnohopočetné, a napriek tomu nechceme pozorovať a študovať naše defekty, tak je to útek, vyhýbanie sa sebe samému, je to forma sebaklamu.

V skutočnosti iba vďaka veľkému úsiliu a uvážlivému sebazpozorovaniu svojich "ja" bez akéhokoľvek vyhýbania si môžeme na vlastnej koži overiť, že nie sme jeden, ale mnoho.

Avšak jedna vec je pripustiť, že máme veľa "ja" a druhá vec je zažiť to vďaka dôkladnému pozorovaniu.

Každý môže súhlasiť s Náukou o mnohých "ja", bez toho aby ju niekedy zažil v praxi.

Zažiť to znamená dôkladne sa pozorovať.

To, že niekto utečie od vnútorného pozorovania, že sa niekto tomu vyhýba, je jasné znamenie degenerácie.

Je zrejmé, že cieľom tejto práce je dosiahnuť postupné zmeny v našom vnútornom živote.

Avšak nikto sa nemôže zmeniť, ak lipne na predstave, že je neustále jedna a tá istá osoba.

Radikálna premena je možná, avšak keď na sebe človek nepracuje, tak je táto príležitosť stratená.

Tajomstvo radikálnej premeny zostáva skryté, ak si človek myslí, že je len jeden.

Tí, ktorí odmietajú Náuku o mnohých "ja" len dokazujú, že nikdy úplne vážne sami seba nepozorovali.

Dôkladné pozorovanie seba samého, bez akýchkoľvek vytáčok alebo trikov, nám umožňuje si na vlastnej koži overiť tvrdú skutočnosť - nie sme "jeden", ale "mnoho".

Rôzne pseudo-ezoterické a pseudo-okultistické teórie sú vždy len únikovou uličkou, ktorou utekáme pred sebou samými...

Je nesporné, že ak niekto trpí ilúziou, že je stále jedna a tá istá osoba, tak je to skrytá prekážka pre seba pozorovanie.

Niektor môže povedať: "Ja viem, že nie som jeden, ale mnoho - Gnóza mi to vysvetlila". Avšak ak takýto človek si to nepreveril na vlastnej koži vo svojom vlastnom živote, potom toto jeho tvrdenie, aj keď pritom veľmi úprimné, je len úplne povrchné.

Preto je najdôležitejšie vnímať, zažiť a pochopiť. Len tak je možné vedome pracovať a dosiahnuť radikálnej premeny.

Súhlasiť s niečím je jedna vec a pochopiť to je vec druhá. Ak niekto povie: "Chápem, že nie som jeden, ale mnoho", a ak je jeho pochopenie skutočné a nie iba povrchné a pokrytecké táraniny, tak to znamená, že si na vlastnej koži overil Náuku o mnohých "ja".

Znalosti a pochopenie sú dve odlišné veci. Znalosť je vecou mysle. Ale skutočné pochopenie je vecou srdca.

A preto len znalosť Náuky o mnohých "ja" je k ničomu.

Bohužiaľ v našej dobe vedomosti o mnoho predbehli pochopenie. Dôvodom je, že úbohé zvieratá s intelektom (mylne nazývané ľudskou bytosťou) na seba pracovali v oblasti poznatkov, ale bohužiaľ zabudlo na oblasť Bytia.

Vedieť o náuke o mnohých "ja" a pochopiť ju je základným kameňom pre skutočnú radikálnu zmenu.

Keď niekto začne detailne pozorovať svoje rôzne "ja" a chápe, že nie je jeden, ale mnoho, tak potom je jasné, že v ňom začala práca na sebe samom.

POZOROVATEĽ A POZOROVANÝ

Je úplne jasné, že ak niekto pozoruje svoje rôzne "ja" a chápe, že nie je jeden, ale mnoho, tak skutočne začína pracovať na tom, čo si nosí vo vnútri.

Nasledujúce psychické defekty sú prekážkami pre dôkladné seba pozorovanie:

- Megalomania: Ilúzia o vlastnej veľkosti, velikášstvo, viera jedinca, že je samotným Bohom
- Seba-uctievanie: Viera vo večné "ja", akékoľvek uctievanie vyššieho ega
- Paranoja: Učený neznalec plný viery vo svoju sebestačnosť, márnivosť, považovaní sa za neomylného, mystická pýcha, neschopnosť alebo neochota vidieť veci z pohľadu druhej osoby

Keď niekto trvá na svojom presvedčení, že jeho "ja" tvoria jeden celok, že jeho "ja" je trvalé, tak potom je nemožné, aby taký človek pracoval na sebe samom.

Ktokoľvek považuje sám seba za jedného, tak nie je schopný odlíšiť svoje pravé Ja od ostatných psychických agregátov. Takáto osoba bude považovať každú svoju myšlienku, pocit, pranie, emóciu, túžbu, zaľúbenie atď. za niečo, čo je nezmeniteľnou súčasťou jej podstaty a dokonca ich bude obhajovať pred ostatnými a hovoriť, že ten či onen psychický defekt je dedičný.

Ktokoľvek prijme Náuku o mnohých "ja", založenú na seba pozorovaní, tak pochopí, že každá túžba, myšlienka, činnosť, vášeň, atď. je prejavom toho či onoho "ja".

Keď na sebe niekto vážne pracuje, keď sa niekto stane atlétom vnútorného seba pozorovania, tak potom usiluje o to, aby zo svojej psychiky oddelil všetky tie rôzne neprijateľné elementy, ktoré si v sebe nosí...

Ak niekto skutočne a úprimne začína sám seba pozorovať, tak sa vlastné rozdelí na dvoch: Na pozorovateľa a pozorovaného.

Ak k tomuto rozdeleniu nedôjde, tak je jasné, že na ceste seba poznania nepostúpime ani o krok.

Ako môžeme pozorovať svoje "ja", keď sa od nich neoddelíme?

Niet pochýb o tom, že bez rozdelenia na pozorovateľa a pozorovaného zostávame stotožnení so všetkými činnosťami mnohopočetného "ja".

Ako môže niekto zmeniť okolnosti svojho života, keď nepozná sám seba? Ako môže osoba, ktorá sa nikdy vnútorne nepozorovala, poznať sama seba? Ako sa niekto môže pozorovať, ak sa nerozdelí na pozorovateľa a pozorovaného?

Nikto sa nemôže radikálne zmeniť, ak si nie je schopný povedať: "Táto túžba je zvieracie" ja ", ktoré musí byť odstránené. Táto sebecká myšlienka je iné "ja", ktoré ma sužuje a ktoré

treba zlikvidovať. Tento pocit, ktorý ničí moje srdce, je otravné "ja", ktoré musí byť spálené na vesmírny prach. "Atd".

Je jasné, že takéto vyhlásenia nemôže povedať ten, kto sa nikdy nerozdelil medzi pozorovateľa a pozorovaného.

Ktokoľvek berie svoje psychické procesy ako prejavy jednotného, jediného a večného "ja", tak sa stotožňuje so svojimi chybami. Je s nimi natoľko zviazaný, že ich už nedokáže zo svojej psychiky oddeliť.

Je jasné, že takí ľudia sa nikdy nemôžu radikálne zmeniť. Títo ľudia sú preto odsúdení k úplnému zlyhaniu.

NEGATÍVNE MYŠLIENKY

V tejto dobe plnej úpadku je veľmi nezvyčajné, aby ľudia sústredene a hlboko premýšľali.

Rôzne myšlienky vyvstávajú v našom intelektuálnom centre - myšlienky, ktoré majú svoje korene nie v jednom "ja" (ako sa učení neznalci mylne domnievajú), ale v mnohých rôznych "ja".

Keď niekto premýšľa, tak si myslí, že on je tým, kto premýšľa.

Úbohý cicavec s intelektom si však neuvedomuje, že rôzne myšlienky, ktoré mu prechádzajú myslou, majú svoj pôvod v rôznych "ja", ktoré si nosíme v sebe.

To znamená, že nie sme jednotne mysliača osoba. Pravdupovediac nemáme individuálnu myseľ.

Avšak každé "ja", ktoré si v sebe nosíme, používa naše centrum intelektu. Tak často, ako je len možné, využíva každé "ja" centrum intelektu, aby vytváralo myšlienky.

A preto je úplne absurdné stotožňovať sa s tou či onou negatívnou či škodlivou myšlienkou a myslieť si, že nám patrí.

Je zrejmé, že tá či oná negatívna myšlienka pochádza z nejakého "ja", ktoré v ten okamih zneužilo naše centrum intelektu.

Existujú rôzne typy negatívnych myšlienok, napr.: podozrievavosť, nedôvera, zlá vôľa voči inej osobe, partnerská žiarlivosť, náboženská žiarlivosť, politická závisť, závisť v rodine a medzi priateľmi, sexuálna žiadostivosť, pomsta, hnev, pýcha, nenávisť, zlosť, krádež, cudzoložstvo, lenivosť, obžerstvo, atď.

Pravdupovediac nemožno vymenovať všetky psychické defekty, ktoré máme, pretože ich je príliš veľa. Nedokázali by sme ich vymenovať, ani keby sme mali pusu z ocele a v nej tisíc jazykov...

A preto je úplne absurdné stotožniť sa s nejakou negatívnou myšlienkou.

Je nemožné, aby existoval následok bez príčiny. A preto celkom vážne hovoríme, že myšlienka sa nemôže vytvoriť sama od seba, len tak spontánne...

Vzťah medzi myšlienkou a mysliačou osobou je úplne zřejmý. Rôzne negatívne myšlienky vznikajú vďaka rôznym mysliačim osobám.

Každý z nás má v sebe mnoho negatívne premýšľajúcich osôb - je ich presne toľko, koľko je negatívnych myšlienok rovnakého druhu.

Ak sa na veci pozeráme takto, tak každé naše "ja", ktoré si nosíme vo vnútri, je samostatne mysliača osoba.

Je nesporné, že vo vnútri nás existuje až príliš veľa mysliacich ľudí. Navyše každý z týchto vnútorných mysliteľov verí tomu, že je jediným, hoci je len jedným z mnohých...

Tí, čo veria, že sú Bohovia, tí, čo trpia velikáštvom, seba-uctievači, narcisti a paranoidné osoby nikdy neprijmú tvrdenie o "mnohých mysliacich osobách" pretože až príliš milujú sami seba. Myslia si, že sú jedineční a výnimoční.

Ako by títo nenormálni ľudia mohli prijať myšlienku, že nemajú zjednotenú, výnimočnú a prekrásnu myseľ?

Avšak títo neznalí mudrlanti, si o sebe myslia len to najlepšie a dokonca sa obliekajú do rúcha Aristipova, aby dali najavo svoju múdrosť a pokoru...

Podľa starovekej legendy chcel Aristipus ukázať svoju múdrosť a pokoru. A preto sa obliekol do potrhaného odevu, do pravej ruky si vzal palicu filozofov a vydal sa na prechádzku po Aténach. Keď ho videl Sokrates, tak hlasno zvolal: *"Ach Aristipus, tvoja pýcha je vidieť skrz diery tvojho odevu."*

Ten, kto nežije v stave pozornej bdlosti, kto nie je pripravený na nové, kto si myslí, že myslí, sa veľmi ľahko stotožňuje s akoukoľvek negatívnou myšlienkou.

Bohužiaľ tak len posilní ničivú silu "negatívneho ja", ktoré vytvorilo danú myšlienku.

Čím viac sa stotožňujeme s negatívnymi myšlienkami, tým viac sa stávame otrokmi tých "ja", ktoré ich vytvárajú.

Vnútri nás existujú "ja", ktorá nenávidia gnózu, Tajnú cestu, prácu na sebe samom. Môžeme ich objaviť pri rôznych pokušeniach. Tieto "ja" vedia veľmi dobre, že gnóza a práca na sebe samom ohrozuje ich samotnú existenciu v našej psychike.

Tieto hádavé a negatívne "ja" ľahko zneužijú isté mentálne filmy, ktoré máme uložené v našom centre intelektu, a to následne vedie k vytváraniu škodlivých a ohavných mentálnych prúdov.

Ak sa stotožníme s takými myšlienkami, s týmito negatívnymi "ja", ktoré v daný okamih ovládnu naše centrum intelektu, tak nebudeme schopní vymaniť sa z ich vplyvu.

Nemali by sme zabúdať, že každé negatívne "ja" je ilúzia, je to klam. Inými slovami - negatívne "ja" klame.

Zakaždým, keď človek náhle stratí silu, keď na aspiranta príde rozčarovanie kvôli gnóze, ezoterickej práci, keď stratí nadšenie a opustí to, čo je pre neho najlepšie, tak je zrejmé, že takýto človek bol podvedený nejakým negatívnym "ja".

Negatívne "ja" cudzoložstva ničí domovy a robí deti nešťastnými.

Negatívne "ja" žiarlivosti podvedie tých, ktorí sa navzájom milujú a zničí ich šťastie.

Negatívne "ja" mystickej pýchy podvedie oddaného stúpenca Cesty. Začne veriť tomu, že je múdry a s pohŕdaním zradí svojho majstra...

Negatívne "ja" využíva naše skúsenosti, spomienky, tajné prania, našu úprimnosť. Vyberie si z toho to, čo sa mu hodí, a potom ukazuje veci vo falošnom svetle, niečo veľmi fascinujúceho. Výsledok je potom katastrofálny...

Avšak keď človek objaví "ja" v akcii a keď sa naučí žiť v stave pozornosti, tak je nemožné, aby bol oklamáný.

INDIVIDUALITA

Veriť tomu, že sme "jeden", je úprimne povedané veľmi zlý vtip. Bohužiaľ ilúzie o jednote existuje v každom z nás.

Je nešťastné, že si o sebe myslíme vždy len to najlepšie. Nikdy by nás ani nenapadlo, že nemáme skutočnú individualitu.

Najhoršie však je, že sme presvedčení, že máme vlastnú vôľu a plne rozvinuté vedomie.

Beda nám! Sme to ale hlupáci! Niet pochyb o tom, že nevedomosť je skutočná pohroma.

Vnútri nás existuje tisíce rôznych jedincov, rôznych osôb, rôznych "ja", ktorí sa medzi sebou hádajú, bojujú o nadvládu a žijú v chaose.

Ako by bol život iný, keby sme sa prebudili z tých mnohých snov a fantázií...

A ako by toho nešťastia nebolo málo, tak negatívne emócie, sebaláska a hrdosť na seba samého nás fascinujú a hypnotizujú - nikdy nám nedovolia pamätať si svoje skutočné Ja, vidieť sami seba takých, akí skutočne sme...

Veríme tomu, že máme svoju vlastnú vôľu, ale v skutočnosti máme mnoho rôznych vôľ. Každé "ja" má svoju vlastnú vôľu.

Táto vnútorná pluralita je tragikomická. Rôzne vnútorné vôle spolu súperia, žijú neustále v konflikte a každá presadzuje niečo iné.

Keby sme mali pravú individualitu, skutočnú vnútornú jednotu namiesto plurality, tak by sme mali trvalý smer, prebudené vedomie a svoju vlastnú individuálnu vôľu.

Zmena je dobrá, ale musíme začať tým, že budeme sami k sebe úprimní.

Potrebujeme urobiť psychickú inventúru, aby sme zistili, čo nám chýba a čo nám naopak prebýva.

Dosiahnutie individuality je možné, ale nie keď si myslíme, že už ju máme.

Ak veríme tomu, že už individualitu vlastníme, tak je zrejmé, že o ňu nebudeme usilovať. Naše fantazírovanie nás navádza, aby sme verili vo vlastnú jednotu, a vo svete dokonca existujú školy, ktoré toto hlásajú.

Je naliehavé s touto fantáziou bojovať. Vďaka fantazírovaní si pripadáme ako ten či onen, hoci v skutočnosti sme úbohí, nehanební a zvrátení.

Myslíme si, že sme ľudia, ale pritom sme iba cicavce s intelektom, ktorí postrádajú individualitu.

Megalomani si myslia, že sú Bohovia, veľké duše, atď., bez toho aby vôbec tušili, že nemajú jednotnú myseľ a vedomú vôľu.

Uctievači ega obdivujú svoje milované ego do tej miery, že by nikdy neprijali myšlienku plurality svojho ega vo vnútri seba samých.

Paranoidné osoby, charakteristické svojou pýchou, by ani nečítali túto knihu...

Ak sa nechceme stať obeťami umelých citov a falošných zážitkov, tak je nevyhnutné, aby sme na smrť bojovali s našimi fantáziami o sebe samých. Nielen, že nás fantazírovanie dostáva do smiešnych situácií, ale navyše úplne bráni vnútornému rozvoju.

Zviera s intelektom je natoľko zhyponotizované svojimi snami, že si predstavuje samo seba ako leva alebo orla, hoci je len úbohým červom vrtajúcom sa v zemi.

Megaloman by nikdy neprijal tieto tvrdenia, pretože sa cíti byť veľkňazom, či už ľudia hovoria čokoľvek. Ani vo sne ho nenapadne, že jeho predstava o sebe samom je ilúziou. Fantázia nie je nič viac než fantázia.

Fantázia je skutočná sila, ktorá pôsobí na celé ľudstvo. Spôsobuje, že humanoid s intelektom sa nachádza v stave spánku a pritom si myslí, že je už skutočnou ľudskou bytosťou, že má vlastnú individualitu, vlastnú vôľu, prebudené vedomie, že ovláda svoju myseľ, atď.

Keď si o sebe myslíme, že sme "jeden", tak sa nikam nedostaneme. Budeme prešľapovať na mieste a s postupom času potom zdegenerujeme.

Každý z nás sa nachádza v určitom psychickom stave a neopustí ho, kým neobjaví všetky tie osoby (rôzne "ja"), ktoré v ňom žijú.

Je jasné, že len vďaka sebazpozorovaniu sme schopní objaviť tie osoby, ktoré žijú v našej psychike. Aby sme dosiahli radikálnej premeny, tak tieto osoby je potrebné odstrániť.

Sebazpozorovanie uvedie na pravú mieru všetky tie pomýlené predstavy, ktoré o sebe máme. Takto si tiež overíme, že nie sme vnútorne jednotní.

Ak nebudeme sami seba pozorovať, tak budeme žiť v ilúzii, že sme "jeden". V dôsledku toho budeme žiť zavádzajúci život.

Je nemožné mať správny vzťah k ostatným ľuďom, ak nedôjde k vnútornej zmene našej psychiky.

Akákoľvek vnútorná zmena je výsledkom odstránenia rôznych "ja", ktoré si nosíme vo vnútri.

Tieto "ja" nie je možné odstrániť, ak ich sami v sebe nevidíme.

Tí, čo sa považujú za "jedného", tí, čo si o sebe myslia len to najlepšie a tí, čo nikdy neprijmú náuku o "mnohých" nebudú nikdy chcieť pozorovať svoje "ja". Preto je nemožné, aby sa zmenili.

Je nemožné sa zmeniť, ak nedochádza k odstraňovaniu. Avšak aj keď niekto pripustí, že musí odstraňovať a napriek tomu si myslí, že je "jeden", tak popravde ignoruje to, čo musí odstrániť.

Nezabúdajme, že ten, kto sa považuje za "jedného", podvádza sám seba. Myslí si, že pozná to, čo musí odstrániť. Avšak v skutočnosti ani nevie, že nevie - je to učený neznalec.

Je potrebné, aby sme zo seba odstránili všetky ega a tým sa vnútorne zjednotili. Avšak je nemožné odstraňovať ega pre toho, kto sa považuje za vnútorne jednotného.

Individualita je zo sto percent svätá. Je len málo tých, čo ju majú, hoci si to o sebe každý myslí.

Ako môžeme odstraňovať rôzne "ja", keď si myslíme, že máme len jedno "ja"?

Je jasné, že iba ten, kto nikdy nepozoroval sám seba, si môže myslieť, že má len jedno "ja".

Existuje nebezpečenstvo, že by niekto mohol zameniť pravú individualitu za nejaké "vyššie ja" alebo niečo podobné. Preto musíme byť úplne presní.

Posvätná individualita je niečo oveľa viac, než akýkoľvek druh "ja". Posvätná individualita je to, čo je, čo vždy bolo a vždy bude.

Skutočná individualita je Bytie. A dôvod pre existenciu Bytia, je Bytie samotné.

Rozlišujte medzi Bytím a "ja". Tí, ktorí si pletú "ja" s Bytím sa určite nikdy dôkladne nepozorovali.

Kým bude esencia, vedomie, uväznené v tom dave rôznych "ja", ktorý žije vo vnútri nás, tak je nemožné dosiahnuť skutočnej premeny.

KNIHA ŽIVOTA

Osoba je taká, aký je jej život. To, čo nasleduje po smrti, je život. To je význam Knihy Života, ktorá sa otvára smrťou.

Keď sa na veci pozrieme z pohľadu našej psychiky, tak bežný deň v našom živote je v skutočnosti iba malou kópiou celého nášho života.

Z toho môžeme vyvodit' nasledovné: Ak na sebe človek nezačne pracovať dnes, tak sa nikdy nezmení.

Keď niekto hovorí, že na sebe chce pracovať a pritom to odkladá na zajtra, tak takéto tvrdenie je jednoduchým plánom a ničím viac, lebo dnešok je zmenšenina celého nášho života.

Existuje príslovie, ktoré hovorí: "Čo môžeš urobiť dnes, neodkladaj na zajtra."

Ak človek povie: "Zajtra na sebe budem pracovať", tak na sebe nebude pracovať nikdy, pretože vždy bude ďalší zajtrajšok.

Je to veľmi podobné ako keď obchodník dá do svojho obchodu ceduľu: "Dnes na dlh nepredávam, ale zajtra áno."

Keď potom neborák bez peňazí príde do obchodu a chce kúpiť na dlh, tak vidí túto ceduľu. Keď potom príde nasledujúci deň, tak vidí opäť tú istú ceduľu a opäť odchádza s prázdnu.

V psychológii sa to nazýva "choroba zajtrajška". Kým niekto hovorí "až zajtra", tak sa nikdy nezmení.

Je potrebné na sebe začať pracovať dnes a nie lenivo snívať o budúcnosti alebo nejakej vhodnej príležitosti.

Tí, ktorí hovoria, že najprv urobia to či ono a potom na sebe budú pracovať, na sebe v skutočnosti nikdy pracovať nebudú. V posvätných textoch sa im hovorí "obyvatelia zeme".

Poznal som jedného vplyvného majiteľa pôdy, ktorý hovorieval: "Najprv sa musím hmotne zabezpečiť a potom na sebe budem pracovať."

Keď som ho potom navštívil na smrteľnej posteli, tak som sa ho spýtal: "Stále si ešte prajete byť zaistený?"

Odpovedal: "Ľutujem, že som plynul časom, ktorý mi bol daný." Zomrel o niekoľko dní neskôr, potom, čo uznal svoj omyl.

Ten muž vlastnil veľa pôdy, ale chcel získať aj susedné pozemky, aby bol "zabezpečený", aby bol jeho pozemok obklopený presne štyrmi cestami.

Veľký Kabír Ježiš povedal:

"Nemajte starosť o zajtrajšok; zajtrajšok bude mať svoje vlastné starosti. Deň má dosť svojho trápenia. "(Matúš 6:34)

Pozorujme sa dnes, nech je náš deň akokoľvek všedný, pretože dnešok je iba zmenšenina nášho celého života.

Keď človek začne pracovať na svojich "ja", tu a teraz, dnes, keď pozoruje svoje sklamanie a bolesť, tak kráča po ceste vedúcej k úspechu.

Je nemožné odstrániť to, čo nepoznáme. Preto je potrebné najprv objaviť svoje chyby.

Treba pozorovať nielen náš deň, ale aj náš vzťah k nemu. Každý má svoj typický všedný deň, keď nepočítame neobvyklé udalosti.

Je zaujímavé pozorovať, ako sa všetko opakuje, ako každá osoba prežíva dookola rovnaké udalosti, ako stále hovorí tie isté slová, atď.

Toto neustále opakovanie udalostí a slov stojí za to študovať. Je to cesta k sebaznaniu.

MECHANICKÉ STVORENIA

Je nepochybné, že zákon návratu sa prejavuje v každom okamihu nášho života.

Každý deň nášho života sa opakujú udalosti, stavy vedomia, slová, túžby, myšlienky, impulzy, atď.

Je jasné, že ak človek nepozoruje sám seba, tak mu toto neustále, dennodenné opakovanie uniká.

Ten, kto nechce pozorovať sám seba, si ani nepraje na sebe pracovať a dosiahnuť tak skutočnej radikálnej premeny. To je úplne zrejmé.

Najbizarnejšie však je, že existujú ľudia, ktorí sa chcú zmeniť, bez toho, aby pracovali na sebe samých.

Každá osoba má právo na skutočné šťastie Ducha. Toto právo nemožno nikomu upierať.

Avšak je pravdou, že je nemožné dosiahnuť skutočné šťastie, ak na sebe nebudeme pracovať.

Ak niekto dokáže upraviť svoje reakcie voči rôznym udalostiam každodenného života, potom je možná aj vnútorná zmena.

Avšak nemožno zmeniť spôsob, ktorým reagujeme na rôzne životné situácie, ak na sebe dôkladne nepracujeme.

Potrebujeme zmeniť náš spôsob myslenia. Nesmieme byť tak nedbalí. Je potrebné začať brať veci vážne a pozeráť sa na život iným pohľadom - neskreslene a prakticky.

Avšak ak zostávame stále rovnakí, chováme sa rovnako každý deň, opakujeme tie isté chyby a sme stále rovnako nedbalí, tak pravdu povediac je zmena nemožná.

Ak chce niekto skutočne spoznať sám seba, tak musí pozorovať svoje správanie pri rôznych životných situáciách.

Tým však nechceme povedať, že sebazpozorovanie je len príležitostná záležitosť. Sebazpozorovanie začína tým dňom, kedy sa človek začne pozorovať.

Všetko musí raz začať. Každý deň je výborný pre to, aby sme začali pozorovať svoje správanie.

Napr. môžeme začať tým, že budeme pozorovať svoje mechanické reakcie voči drobnostiam doma, v spálni, jedálni, dome, na ulici, v práci, atď. Pozorujme, čo hovoríme, cítime a čo si myslíme.

Dôležité je zistiť, ako alebo akým spôsobom môžeme premeniť tieto mechanické reakcie. Nikdy sa nezmeníme, ak si budeme o sebe myslieť, že sme dokonalí ľudia, že sa nikdy nechováme nevedome a pomýlene.

Zo všetkého najskôr si musíme uvedomiť, že sme ľudské stroje, obyčajné bábky ovládané tajnými agentmi, skrytými "ja".

Vnútri nás žije mnoho ľudí. Nikdy nie sme jedna a tá istá osoba. Niekedy nás ovládne sebecká osoba a inokedy podráždená osoba. V jednom okamihu sa v nás prejaví štedrá a láskavá osoba, o niečo neskôr urazená, hneď nato ohováračská, potom svätec, klamár, atď.

Vnútri nás existujú rôzne druhy ľudí, rôzne "ja". Naša osobnosť je iba bábkou, hovoriacou bábikou, niečo mechanického...

Začnime tým, že aspoň malú časť nášho dňa sa budeme správať vedome. Nebuďme iba strojmi, aj keby to malo byť len na pár minút každý deň. Bude to mať veľký vplyv na náš život.

Keď pozorujeme sami seba a nerobíme to, čo chce toto alebo tamto "ja", tak potom je zrejmé, že prestávame byť strojom.

Koľkokrát stačí jediný okamih, kedy nereagujeme mechanicky, kedy prestaneme byť strojom, a mnoho nepríjemných situácií je zažehnaných.

Nanešťastie každý deň prežívame mechanicky a rutinným spôsobom. Žijeme vskutku absurdný život. Všetko opakujeme, naše návyky sú stále rovnaké, nechceme ich zmeniť - sú to koľaje, po ktorých premáva vlak nášho nešťastného života. Napriek tomu si o sebe myslíme len to najlepšie.

Osôb, čo sa považujú za Bohov, je všade plno. Avšak sú to len mechanické stvorenia, ľudia brodiaci sa blatom našej krajiny, úbohé bábky ovládané rôznymi "ja". Takí ľudia na sebe nikdy pracovať nebudú.

CHLIEB MÚDROSTI

Ak budeme pozorne sledovať náš denný život, tak určite uvidíme, že nevieme, ako žiť život vedome.

Náš život je ako pohybujúci sa vlak, idúci po daných koľajniciach našich strnulých návykov.

Pozoruhodné však je, že nás nikdy nenapadne naše návyky meniť. Zdá sa, že opakovanie tých istých vecí nás nikdy neunaví.

Naše návyky nás spútali, a napriek tomu si myslíme, že sme slobodní. Sme veľmi škaredí, a napriek tomu sa považujeme za Apolla.

Sme mechanickí ľudia, a preto nemáme ani trochu poňatia, o čom vlastne život je.

Dennodenne sa vezieme vo vozíku našich zastaraných a nezmyselných návykov, a preto je jasné, že nežijeme skutočným životom. Miesto skutočného žitia iba úboho prežívame, neprežívame vôbec nič nové.

Ak však niekto začne svoj deň žiť vedome, tak je zrejmé, že takýto deň bude veľmi odlišný od ostatných dní.

Ak niekto berie každý deň ako zmenšený obraz svojho života, ak niekto nenecháva na zajtra to, čo musí urobiť dnes, tak potom je zrejmé, že taký človek pochopil, čo to v skutočnosti znamená pracovať na sebe samom.

Každý deň je dôležitý. Ak sa chceme naozaj radikálne zmeniť, tak je potrebné sa pozorovať a získavať o sebe znalosti každý deň.

Avšak ľudia nechcú v sebe vidieť svoje "ja". Niektorí z nich si na sebe prajú pracovať, a napriek tomu odôvodňujú svoju nečinnosť vetami typu: "Práca v kancelárii mi bráni pracovať na sebe samom". Takéto slová sú prázdne, bez akejkoľvek hodnoty a zmyslu, iba slúžia k obhajobe lenivosti a ľahostajnosti. Svedčia o nedostatku lásky pre "Veľké dielo".

Je zrejmé, že títo ľudia sa nikdy nezmenia, hoci môžu trpieť veľkým duchovným nepokojom.

Sebapozorovanie je základom skutočnej zmeny, a preto sa mu nedá nijako vyhnúť.

Ako si sa cítil, keď si vstal z postele? Akú si mal náladu pri raňajkách? Bol si netrpezlivý pri čakaní na čašníka? Na svoju ženu? Prečo? Čo ťa urobilo nepokojným? Atď.

To, že sa toľko neprepchávame alebo že fajčíme menšie množstvo cigariet, ešte neznamená úplnú zmenu, ale už to naznačuje určitý pokrok. Všetci veľmi dobre vieme, že prejedanie a iné neresti sú škodlivé.

Nie je správne, keď sa niekto odhodlá kráčať po Tajnej ceste, a pritom jeho telo vyzerá ako súdok plný tuku. To odporuje ideálom o dokonalosti a je to známka obžerstva a lenivosti.

Hoci je náš každodenný život, profesia a zamestnanie potrebné pre naše prežitie, tak pri nich naše vedomie spí.

To, že niekto vie, že život je sen, ešte neznamená, že tomu porozumel. Porozumenie človek získa vďaka sebaopozorovaniu a intenzívnej práci na sebe samom.

Aby sme mohli pracovať na sebe samom, je nevyhnutné pracovať na svojom dennom živote, počnúc dňom. Potom je možné porozumieť riadku z Otčenáša (modlitba Pána), ktorý hovorí: "Chlieb náš každodenný daj nám dnes."

V gréčtine sa hovorí o "Duchovnom chlebe" alebo tiež "chlebe od Najvyššieho".

Gnóza nám poskytuje "Chlieb života" dvojakým spôsobom - za prvé ako nápady, myšlienky a inšpiráciu a za druhé ako silu, ktorú potrebujeme na odstránenie našich psychických chýb.

Zakaždým, keď spálime na vesmírny prach to či ono "ja", tak získame psychologickú skúsenosť, jeme "Chlieb múdrosti" a získame nové vedomosti.

Gnóza nám dáva "Duchovný chlieb", "Chlieb vedomostí" a presne nám ukazuje nový život, ktorý začína vo vnútri nás, teraz a tu.

Nikto nemôže zmeniť svoj život a mechanické reakcie s ním spojené, pokiaľ nemá prísun nových myšlienok a je bez božej pomoci.

Gnóza nám dáva nové myšlienky a učí nás "modus operandi", vďaka ktorému získame pomoc vyšších síl.

Je potrebné pripraviť nižšie centra nášho organizmu, aby boli schopné prijímať myšlienky a sily, ktoré prichádzajú z vyšších centier.

Pri práci na sebe samom nie je nič, čo by bolo bezvýznamné. Akákoľvek myšlienka, či už akokoľvek nedôležitá, si zaslúži, aby sme ju pozorovali. Akúkoľvek negatívnu emóciu, reakciu, atď. treba pozorovať.

RIADNY HOSPODÁR

V týchto temných časoch je určite veľmi zložité odpútať sa od rôznych škodlivých vplyvov, ale je to nevyhnutné. Inak nás život pohltí.

Akákoľvek práca na sebe samom, ktorá má za cieľ dosiahnuť duchovného a psychického rozvoja je vždy spojená s izoláciou - však správne poňatou izoláciou. Dôvodom je to, že v našom bežnom živote, tak ako sme ho vždy žili, je možné rozvinúť iba osobnosť a nič iného.

Týmto nechceme povedať, že rozvoj osobnosti je niečo zlé. Je zrejmé, že pre život je to potrebné. Avšak osobnosť je len niečo umelo vytvoreného. Osobnosť nie je skutočná, nie je to naše pravé Ja.

Ak sa úbohý cicavec s intelektom (mylne nazývaný ľudskou bytosťou) neizoluje, ale naopak sa stotožní so všetkým, čo sa mu v živote deje a vyplytvá svoju energiu na negatívne emócie, egoistické záujmy a prázdne táranie, tak potom sa v ňom nemôže vyvinúť nič inšpiratívneho, nič skutočného mimo to, čo patrí do tohto sveta plného mechanických reakcií.

Ten, kto skutočne túži v sebe rozvinúť esenciu, sa musí hermeticky uzavrieť. Je to niečo veľmi osobné, úzko spojeného s tichom.

Fráza "hermeticky uzavretý" pochádza zo staroveku, kedy bola tajná náuka o vnútornom rozvoji ľudskej bytosti spojená s bohom Hermom.

Ak človek chce, aby v jeho vnútri rástlo niečo skutočného, tak je zrejmé, že musí zabrániť úniku psychickej energie.

Ak človek plytvá svojou energiou a nie je vnútorne izolovaný, tak je jasné, že v jeho psychike nemôže dôjsť k rozvoju niečoho skutočného.

Bežný, každodenný život nás chce nemilosrdne pohltiť. Treba proti tomu bojovať každý deň. Musíme sa naučiť, ako plávať proti prúdu.

Táto práca ide proti každodennému životu. Je to niečo veľmi odlišného od dennodenného prežívania, je to niečo, čo treba žiť z okamihu na okamih. Hovorím tu o revolúcii nášho vedomia.

Je jasné, že ak máme úplne nesprávny prístup k dennodennému životu, ak si myslíme, že všetko by nám malo vychádzať, pretože to jednoducho má tak byť, tak budeme v živote sklamaní.

Ľudia chcú, aby všetko šlo podľa ich plánov, proste len tak. Avšak tvrdá realita je iná.

Kým nedôjde k vnútornej zmene, tak človek bude vždy obeťou okolností, nech sa mu to páči alebo nie.

O živote bolo napísané mnoho dojemných hlúpostí. Avšak táto rozprava o revolučnej psychológii je iná.

Táto náuka ide priamo k jadru veci. Hovorí tu o konkrétnych faktoch, jasne a zrozumiteľne.

Táto náuka úplne vážne prehlasuje, že "zvíera s intelektom", mylne nazývané ľudskou bytosťou, je mechanický, nevedomý a spiaci dvojnožec.

"Riadny hospodár" nikdy neprijme revolučnú psychológiu. "Riadny hospodár" plní svoje povinnosti ako otec, manžel, atď., a v dôsledku toho si myslí o sebe len to najlepšie. Avšak je len sluhom prírody a nič viac.

Avšak existuje aj iný druh "riadneho hospodára" - ten, ktorý pláva proti prúdu, ktorý sa nechce nechať pohltiť životom. Avšak takí jedinci sú veľmi vzácní na tomto svete, nikdy ich nie je príliš veľa.

Ak niekto uvažuje v súlade s myšlienkami predstavenými v tejto rozprave o revolučnej psychológii, tak taký človek získa správny obraz o živote.

DVA SVETY

Pozorovať a seba-pozorovať sú dve úplne odlišné veci. Avšak pre oboje je potreba pozornosť.

Keď pozorujeme, tak je pozornosť prostredníctvom piatich zmyslov upriamená na vonkajší svet.

Avšak naše zmysly sú k ničomu, ak pozorujeme sami seba, pretože naša pozornosť je upretá dovnútra. To je tiež dôvodom, prečo je pozorovanie vnútorných psychických procesov pre nováčikov tak náročné.

Východiskovým bodom pre oficiálnu vedu je to, čo je navonok pozorovateľné. Východiskovým bodom pre prácu na sebe samom je to, čo je pozorovateľné v nás samých.

Niet pochýb o tom, že tieto rôzne prístupy vedú dvoma rôznymi smermi.

Človek môže zostarnúť zahĺbený do rôznych pekných teórií oficiálnej vedy, študovať vonkajšie javy, bunky, atómy, molekuly, slnko, hviezdy, kométy, atď., bez toho, aby zažil skutočnú vnútornú premenu.

Znalosti, ktoré nás môžu vnútorne premeniť, nie je možné získať pozorovaním vonkajších javov.

Znalosti, ktoré nás skutočne môžu od základov vnútorne zmeniť, totiž vychádzajú z pozorovania seba samého.

Je naliehavé, aby študenti gnózy pochopili dôležitosť seba pozorovania, spôsob, akým to správne robiť a dôvody, ktoré pre to sú.

Pozorovaním je možné pozmeniť mechanickosť vonkajšieho sveta. Seba pozorovaním je možné pozmeniť mechanickosť vnútorného sveta.

V nadväznosti na predošlé vyhlásenia je potrebné dodať, že existujú dva druhy vedomostí: vonkajšie a vnútorné. Ak v našom vnútri nemáme magnetické centrum, ktoré ich dokáže rozpoznať, tak taká zmes dvoch druhov znalostí nás môže miasť.

Rôzne vznešené pseudo-ezoterické náuky založené na vedeckom základe patria medzi vonkajšie znalosti. Avšak mnoho študentov ezoteriky ich považuje za vedomosti vnútorné.

A tak sa nachádzame pred dvoma svetmi - vonkajším a vnútorným. Vonkajší svet vnímame skrze našich päť zmyslov. Vnútorný svet môžeme vnímať skrze iný zmysel - zmysel vnútorného seba pozorovania.

Myšlienky, nápady, emócie, túžby, nádeje, sklamanie, atď., sú vnútorné, neviditeľné pre radové, bežné zmysly. A napriek tomu sú pre nás viac skutočné než jedáľenský stôl či kreslo v izbe.

Úprimne povedané, oveľa viac žijeme v našom vnútornom svete ako vo svete vonkajšom. To je nesporné a nevyvrátiteľné.

V našom vnútornom svete, v našom tajnom svete, milujeme, túžime, podozrievame, žehnáme, zlorečíme, máme želania, trpíme, užívame si, sme sklamaní, spokojní, atď.

Existencia dvoch svetov, vnútorného a vonkajšieho, sa dá veľmi ľahko overiť. Vonkajší svet je to, čo pozorujeme navonok. Vnútorný svet je to, čo pozorujeme vo vnútri seba, teraz a tu.

Ak chce niekto poznať vnútorné svety planéty Zem, slnečnej sústavy alebo našej galaxie, tak musí najprv spoznať svoj vnútorný svet, svoj vnútorný život, svoje vnútorné svety. *"Poznaj sám seba a spoznáš vesmír a jeho bohov."*

Čím viac preskúmame tento vnútorný svet nášho "ja", tým viac budeme chápať, že žijeme súčasne vo dvoch svetoch, v dvoch realitách, v dvoch sférach: vnútornej a vonkajšej.

Tak, ako sa učíme, ako to chodí vo vonkajšom svete - ako nespadnúť do priepasti, ako sa nestratiť v meste, ako si vyberať kamarátov, ako si dávať pozor na zvrátené osoby, ako nezjesť jed, atď., tak rovnako sa učíme (vďaka psychickej práci na sebe samom) ako to chodí vo svete vnútornom, vo svete, ktorý môžeme preskúmať iba sebaopozorovaním.

Pravdupovediac sebaopozorovací zmysel je v našej upadajúcej ľudskej rase žijúcej v tejto temnej dobe zakrpatení .

Avšak ak vytrváme, tak sebaopozorovací zmysel je možné postupne posilniť a vytrénovať.

SEBAPOZOROVANIE

Vnútorne seba pozorovanie je praktický spôsob, ako dosiahnuť radikálnej premeny.

Vedieť a pozorovať sú dve rôzne veci. Mnoho ľudí si pletie pozorovanie seba samých s poznaním. Napr. môžeme vedieť, že sedíme v obývacej izbe na stoličke, ale to ešte neznamená, že stoličku pozorujeme.

Môžeme vedieť, že sa v danú chvíľu cítime mizerne, že cítime úzkosť, neistotu alebo máme starosti kvôli tomu či onomu problému, tej či onej udalosti, atď., ale to ešte neznamená, že tento negatívny stav pozorujeme.

Je ti niekto nesympatický? Nepáči sa ti nejaká osoba? Prečo? Možno povie, že ju predsa už poznáte ... Ale prosím Vás! Skúste tú osobu pozorovať - poznať nie je to isté ako pozorovať. Nepleťte si pozorovanie s poznaním.

Pozorovanie seba samého je zo sto percent aktívna záležitosť. Je to spôsob, ako sa zmeniť. Poznanie je pasívna záležitosť. Poznanie nás nezmení.

Je isté, že poznanie nie je aktivitou pozornosti. Avšak keď je pozornosť uprená na naše vnútro, na to, čo sa tam deje, tak je to niečo pozitívneho, niečo aktívneho...

Napr. môžeme cítiť nevraživosť voči nejakej osobe, často proste len tak, bez nejakého dôvodu. Ak sa v taký okamih budeme pozorovať, tak objavíme veľa myšlienok, ktoré sa hromadia v našej myslí. Budeme počuť niekoľko hlasov, ktoré hovoria alebo jačia jeden cez druhého a navrhujú nám veľa rôznych vecí. Tiež pocítime nepríjemné vnútorné pocity a naša psychika bude mať celkovo nepríjemný nádych.

Je zrejmé, že v takú chvíľu si tiež uvedomíme, že s tou nám nesympatickou osobou vnútorne veľmi zle zaobchádzame.

Avšak aby sme toto všetko videli, tak musí byť naša pozornosť zameraná do nášho vnútra. Nejedná sa o pasívnu činnosť.

Na jednej strane je pozorovateľ, t.j. ten, ktorý dynamicky pozoruje a na druhej strane sú myšlienky a pocity, teda to, čo je pozorované.

Vďaka tomu pochopíme, že "poznanie" je niečo úplne pasívneho a mechanického, na rozdiel od seba pozorovania, ktoré je vedomou činnosťou.

To ale neznamená, že by nemohlo existovať mechanické seba pozorovanie. V skutočnosti aj existuje, ale sa nejedná o psychické seba pozorovanie, ktoré tu vysvetľujeme.

Myslieť a pozorovať sú taktiež dve rôzne veci. Ktokoľvek má možnosť si o sebe premýšľať, ako sa mu zapáči, ale to vôbec neznamená, že by sa pozoroval.

Je potrebné vidieť jednotlivé "ja" v akcii, objaviť ich vo vnútri nás, je potrebné pochopiť, že v každom z nich je kúsok nášho vedomia, je potrebné ľutovať, že sme ich kedy vytvorili, apod.

A potom zvoláme: "Ale čo to toto" ja "robí? Čo to hovorí? Čo vlastne chce? Prečo ma takto sužuje so svojou sexuálnou žiadostivosťou, hnevom, atď. "

Uvidíme v sebe celý reťazec myšlienok, emócií, prianí, vášní, súkromných vtipov, osobných drám, prepracovaných klamstiev, rečou, výhovoriek, zvrhlostí, oplzlých scén, atď.

Častokrát tesne pred tým, než zaspíme, tak vo vlastnej hlave počujeme rôzne hlasy, ako spolu navzájom hovoria. Sú to rôzne "ja", ktoré v takýchto chvíľach opúšťajú rôzne centrá nášho organického stroja, aby sa ponorili do molekulárneho sveta, do piatej dimenzie.

VNÚTORNÉ HLASY

Treba pozorovať naše vnútorné hlasy a zistiť, čo je ich zdrojom. Je to neodkladné a nevyhnutné.

Je nepochybné, že pomýlené vnútorné hlasy sú príčinou mnohých disharmonických a nepríjemných psychických stavov, či už súčasných alebo budúcich.

Je úplne zrejmé, že všetko to prázdne táranie a všetky tie škodlivé, ohováračské a smiešne výroky vo vonkajšom svete majú svoj pôvod v pomýlených vnútorných hlasoch.

V gnóze existuje cvičenie na dosiahnutie vnútorného ticha. Naši študenti z "Tretej lôže" ho poznajú.

V tejto súvislosti je vhodné úplne jasne vysvetliť, že vnútorné ticho je niečo veľmi konkrétneho, presne definovaného.

Vnútorného ticha možno dosiahnuť, keď v priebehu hlbokkej vnútornej meditácie dôjde k cielenému vyčerpaniu myšlienok. Avšak to nie je témou tejto kapitoly.

Ani tu nebudeme vysvetľovať, ako "vyprázdniť myseľ" či ako ju "upokojiť", t.j. techniky, ktoré vedú k vnútornému tichu.

Vnútorné ticho, o ktorom tu hovoríme, tiež neznamená, že budeme brániť rôznym veciam, aby do mysle prenikli.

Avšak v tejto kapitole by sme radi hovorili o inom druhu vnútorného ticha. Vôbec sa nejedná o niečo ťažko uchopiteľné...

Vnútorné ticho, ktoré tu chceme precvičovať je spojené s tým, čo už máme v mysli: osobu, udalosť, naše podnikanie alebo podnikania niekoho iného, čo nám bolo povedané, čo ten či onen urobil alebo neurobil atď. Vnútorné ticho znamená prestať tieto veci vnútorne komentovať, prestať o nich vnútorne diskutovať.

Naučiť sa, ako mlčať nielen navonok, ale aj vnútorne, je niečo výnimočného a úžasného.

Mnoho ľudí síce navonok mlčí, ale vo svojom vnútri sťahujú svojho blížneho z kože. Jedovaté a zlomyseľné vnútorné hlasy vedú k vnútornému zmätku.

Ak niekto bude pozorovať vnútorné hlasy, tak uvidí, že vychádzajú z poloprávd alebo síce z pravdivých faktov, ktoré sú však viac či menej nesprávne poskladané dohromady. Koľkokrát si vnútorné hlasy niečo pridajú alebo niečo uberú.

Bohužiaľ je náš emocionálny život úplne založený na sympatii k vnútorným hlasom.

Najhoršie na tom však je, že sympatizujeme len so sebou samými, s naším milovaným egom a cítime odpor alebo dokonca nenávisť voči tým, ktorí s nami nesympatizujú.

Príliš veľa milujeme sami seba. Sme stopercentní narcisti. To je nevyvrátiteľné a nepopierateľné.

Kým budeme otroci seba-sympatie, tak akýkoľvek vývoj nášho Bytia bude úplne nemožný.

Musíme sa naučiť vidieť veci očami druhého. Je nevyhnutné sa naučiť, ako sa vcítiť do kože druhej osoby.

"Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im." - Matúš 7:12

To, čo je v tomto učení podstatné je to, ako sa človek chová vnútorne voči druhému.

Aj keď sa správame zdvorilo a občas dokonca úprimne, tak bohužiaľ nie je pochýb o tom, že vnútorne jednáme s ostatnými veľmi nevyberane.

Ľudia, ktorí sú navonok veľmi milí, dennodenne zat'ahujú svojich blízkych do svojej tajnej vnútornej jaskyne, kde s nimi nakladajú, ako sa im zapáči (zneužívajú ich, vysmieávajú sa im, pohrdajú nimi, atď.)

SVET VZŤAHOV

Svet vzťahov môžeme rozdeliť do troch rôznych typov.

1. Prvý: Sme vo vzťahu s planetárnym telom – t.j. s fyzickým telom.
2. Druhý: Žijeme na planéte Zem, a preto logicky máme vzťah s vonkajším svetom a s našimi osobnými záležitosťami ako sú príbuzní, podnikania, peniaze, pracovné záležitosti, povolanie, politika, atď.
3. Tretí: Máme vzťah k sebe samým. Pre väčšinu ľudí je tento vzťah úplne nedôležitý.

Bohužiaľ sa ľudia zaujímajú iba o prvé dva typy vzťahov. Tretí typ je im ľahostajný.

Hlavné starosti "zvierat'a s intelektom" (mylne nazývaného ľudskou bytosťou) sú jedlo, zdravie, peniaze a práca.

Je zrejmé, že fyzické telo rovnako ako záležitosti tohto sveta je niečo vonkajšieho, niečo mimo nás.

Planetárne (fyzické) telo je niekedy choré, inokedy zdravé, a tak stále dokola.

Veríme tomu, že niečo vieme o našom tele, hoci ani najlepší vedci na tomto svete toho veľa o telu z mäsa a kostí nevedia.

Je nepochybné, že fyzické telo so svojou úžasnou a zložitou prepracovanosťou je niečo, čo je mimo naše chápanie.

Čo sa týka druhého typu vzťahov, tak v ňom sme vždy obeťami okolností. Je poľutovaniahodné, že sme sa ešte nenaučili, ako vedome vytvárať rôzne situácie.

Je veľa osôb, ktoré sú neschopné sa akokoľvek alebo komukoľvek prispôbiť. Je mnoho ľudí, ktorí v živote nedosiahnu skutočného úspechu.

Čo sa týka našej gnostickej ezoterickej práce, tak je nevyhnutné zistiť, či nie sme v disharmónii v niektorom z týchto troch typov vzťahov.

Napr. sa stane, že fyzicky ochorieme, pretože nemáme správny vzťah k nášmu fyzickému telu.

Je možné, že nemáme správny vzťah k vonkajšiemu svetu. Výsledkom potom je, že máme mnoho konfliktov, ekonomických a spoločenských problémov, atď.

Je možné, že nemáme správny vzťah k sebe samému. V dôsledku toho veľmi trpíme, lebo nám chýba vnútorné osvietenie.

Je zrejmé, že ak naša izbová lampa nebude zapojená do zásuvky, tak izba zostane v tme.

A preto tí, ktorí trpia nedostatkom vnútorného osvietenia, musia napojiť svoju myseľ na vyššie centrá ich Bytia.

Potrebujeme mať správny vzťah nielen s naším planetárnym (fyzickým) telom a vonkajším svetom, ale aj správny vzťah s každou časťou nášho Bytia.

Pesimistickí pacienti, unavení z mnohých rôznych doktorov a liekov, si neželajú byť uzdravení. Naproti tomu optimistickí pacienti bojujú o zdravie zo všetkých síl.

Je veľa milionárov, ktorí prišli o svoje bohatstvo v kasínach Monte Carla a potom spáchali samovraždu. Naproti tomu existujú milióny matiek, ktoré pracujú, aby uživilo svoje deti.

Existuje nespočetné množstvo deprimovaných študentov ezoteriky, ktorí kvôli nedostatku vnútorného osvietenia a neschopnosti získať nadprirodzenú moc, opustili ezoterickú prácu na sebe samom.

Je len málo tých, ktorí vedú využiť nepriaznivé situácie.

V období veľkých pokušení, neúspechu a smútku je potrebné pamätať na svoje skutočné Ja.

Hlboko vnútri každého z nás je Aztécka Tonantzin, Stella Maris, Egyptská Eset, Nebeská Matka, ktorá čaká na to, aby mohla vyliečiť naše boľavé srdce.

Keď niekto prejde šokom seba-pamätania, tak dôjde k zázračnej premene v práci jeho tela, pretože bunky dostanú inú výživu.

PSYCHOLOGICKÁ PESNIČKA

Prišla chvíľa, aby sme sa vážne zamysleli nad tým, čo je označované ako seba-láska.

Nie je ani najmenších pochyb o tom, že seba-láska má katastrofálne následky. Hypnotizuje naše vedomie a navyše z nás vyčerpáva veľké množstvo energie.

Seba-láska by bola niečo úplne nemožné, ak by sa ľudia príliš nestotožňovali sami so sebou.

Keď sa niekto stotožní so svojím "ja", keď niekto príliš miluje sám seba, tak bude cítiť sebaľútosť. Často si taká osoba myslí, že sa vždy správava vzorne voči svojim kamarátom, manželke, deťom, atď., ale pritom to nikto neocení. Taký človek si myslí, že on je svätec a ostatní sú darebáci a naničhodníci.

Jednou z najčastejších foriem seba-lásky je starosť o to, čo si o nás druhí pomyslia. Bojíme sa, že nás nebudú považovať za čestných, úprimných, pravdovravných, odvážnych, atď.

Najzaujímavejšie na tom však je, že úplne ignorujeme tú obrovskú stratu energie, ktorú nám naše strachovanie spôsobuje.

Veľa nepriateľského chovania voči osobám, ktoré nám nič neurobili, má svoj pôvod práve v obavách, ktoré vychádzajú zo seba-lásky.

Je jasné, že v takejto situácii, keď jeden príliš miluje sám seba, keď mu príliš záleží na sebe samom, dôjde k výraznému posilneniu jeho "ja" (vlastne lepšie povedané mnohých rôznych "ja") namiesto toho, aby došlo k ich zoslabeniu.

Takýto človek ľutuje sám seba, svojej situácie a dokonca si vedie s ostatnými úcty.

Preto si tiež myslí, že ten či onen kolega, kamarát, sused, známy, šéf, atď., mu niečo dlhuje, pretože on je vždy štedrý a láskavý...

Tak sa stane neznesiteľným a nudným pre celý svet, otrokom vlastných úctov...

S takým človekom si takmer nemožno normálne porozprávať, pretože to vždy skončí súpisom jeho hrdinského utrpenia...

V gnostickej ezoterickej práci je napísané, že duševný rast je možný iba skrze odpúšťanie.

Ak niekto v každom okamihu, v každej chvíli, trpí kvôli tomu, čo mu ostatní dlhujú, ako sa k nemu správajú, ako mu znepríjemňujú život, tak je jasné, že v ňom nič neporastie, pretože bude stále dokola spievať tú istú pesničku.

Modlitba Pána hovorí: "A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame našim vinníkom".

Bolesť, ktorú nám ostatní spôsobili, alebo pocit, že nám ostatní niečo dlhujú je prekážkou pre rozvoj našej duše.

Veľký Kabír Ježiš povedal:

"Pokonaj sa so svojím protivníkom včas, kým si s ním na ceste na súd, aby ťa neodovzdal sudcovi a sudca žalárnikovi, a bol by si uvrhnutý do väzenia. Veru, hovorím ti, že odtiaľ nevyjdeš, dokiaľ nezaplatíš do posledného haliera." - Matúš 5:25,26

Ak nám niekto dlhuje, tak aj my niekomu dlhujeme. Ak požadujeme zaplatenie do posledného denára, tak by sme sami mali najprv zaplatiť do posledného haliera.

Toto je zákon odplaty - "Oko za oko, zub za zub", absurdný, začarovaný kruh.

Ospravedlnenia, zadosťučinenia a ponižovania, ktoré vyžadujeme po ostatných za to, čo nám urobili, vyžadujú ostatní aj od nás, hoci sa považujeme za nevinné jahniatko.

Je zbytočné byť podrobený takýmto zákonom. Je oveľa lepšie žiť v súlade s vyššími zákonmi.

Zákon milosti je oveľa vznešenejší než zákon agresívneho muža (oko za oko, zub za zub).

Je naliehavé, potrebné a nevyhnutné, aby sme sa inteligentne pustili do nádhernej gnostickej ezoterickej práce, aby sme zabudli, že nám ostatní niečo dlhujú, aby sme zo seba odstránili akúkoľvek škodlivú formu seba-lásky.

Nikdy by sme nemali pripustiť, aby v nás bolo miesto pre pocity krivdy, túžbu po pomste, rozhorčenosť, negatívne pocity, úzkosť, násilie, závisť, neustále počítanie účtov, atď.

Gnóza je pre tých, ktorí sú úprimní, pre tých, ktorí chcú na sebe pracovať, pre tých, ktorí sa chcú zmeniť.

Ak budeme pozorovať ľudí, tak si môžeme overiť, že každá osoba má svoju vlastnú pesničku.

Každý si spieva svoju vlastnú psychologickú pesničku. Tým mám na mysli "vedenie si mentálnych účtov", pocit, že nám niekto niečo dlhuje, že je nám ukrivdené apod.

Občas ľudia spievajú svoju pesničku proste len tak, bez toho aby ich niekto nabádal a inokedy až po niekoľkých pohároch vína...

Treba sa zbaviť tejto nudnej pesničky, pretože nám bráni vo vnútornom rozvoji a vysáva z nás príliš veľa energie.

Keď niekto spieva veľmi dobre (a teraz nehovoríme o krásnom hlase a fyzickom speve), tak je isté, že sa v revolučnej psychológii ďaleko nedostane. Bude uväznený v minulosti...

Človek, ktorý je obťažovaný smutnými piesňami, nemôže dosiahnuť vyššie úrovne Bytia. Nemôže sa stať ničím viac, než čím je.

Aby sme dosiahli vyššej úrovne Bytia, tak je nevyhnutné prestať byť tým, kým sme. Je nutné nebyť tým, čím sme.

Ak zostaneme stále rovnakí, tak nikdy nedosiahneme vyššej úrovne Bytia.

V živote sa občas dejú čudné veci. Často sa jedna osoba kamaráti s inou len kvôli tomu, že jej môže spievať svoju pesničku.

Bohužiaľ toto kamarátstvo končí vo chvíli, keď je spevák požiadaný, aby mlčal, aby vymenil cédečko, aby hovoril o niečom inom, atď.

V takom prípade nahnevane spevák odíde a hľadá si nového priateľa, niekoho, kto by bol ochotný ho donekonečna počúvať.

Spevák túži po pochopení, po niekom, kto by mu rozumel, ako keby bolo ľahké rozumieť druhým ľuďom.

Aby sme pochopili druhých, tak musíme najprv pochopiť sami seba. Bohužiaľ spevák si myslí, že sám sebe rozumie.

Existuje mnoho pobláznených spevákov, ktorí spievajú o tom, ako im nikto nerozumie a snívajú o dokonalom svete, v ktorom sú oni tou najdôležitejšou osobou.

Avšak nie všetci speváci spievajú svoju pesničku verejne. Existujú tiež skrytí speváci, ktorí spievajú svoju pesničku potajomky.

Existujú ľudia, ktorí pracujú veľmi tvrdo, ktorí veľmi trpia, ktorí sa cítia podvádzaní. Sú preto presvedčení, že im život dlhuje všetko to, čo neboli schopní dosiahnuť.

Obvykle sa cítia smutní, veľmi znudení, vnútorne vyčerpaní alebo frustrovaní, čo vedie k hromadeniu myšlienok.

Nie je sporu o tom, že tajné pesničky nás odvádzajú od cesty vedúcej k vnútornému uvedomeniu Bytia.

Týchto tajných pesničiek v našom vnútri si bohužiaľ príliš nevšímame, ibaže by sme sa snažili ich priamo pozorovať.

Je jasné, že vďaka sebazpozorovaniu prenikne svetlo do nás samých, do hlbín nášho vnútra.

Nie je možné sa vnútorne zmeniť, zmeniť našu psychiku, ak do nášho vnútra neprenikne svetlo sebazpozorovania.

Je nevyhnutné pozorovať sám seba, či už sme sami alebo v spoločnosti druhých ľudí.

Mnoho rôznych "ja", veľa rôznych myšlienok, negatívnych emócií, atď., nás pohlcuje, keď sme sami.

Keď je človek sám, tak nie vždy je v dobrej spoločnosti. Je úplne bežné, že keď sme úplne sami, tak máme veľmi zlých spoločníkov. Tie najhoršie a najnebezpečnejšie "ja" sa objavujú práve vo chvíľach, kedy je človek sám.

Ak sa chceme totálne zmeniť, tak musíme obetovať naše vlastné utrpenie. A veľmi často je naše utrpenie vyjadrené v pesničkách, či už spievaných nahlas alebo potichu.

ZÁKON NÁVRATU A ZÁKON OPAKOVANIA

Človek je taký, aký je jeho život. Ak sa vnútorne nezmení, ak radikálne nezmení svoj život, ak sám na sebe nepracuje, tak len mrhá svojím časom na tomto svete.

Smrť je návratom na začiatok života, aby mohol byť znova zopakovaný.

V pseudo-ezoterickej a pseudo-okultistickej literatúre toho bolo veľa napísané o téme mnohých životov. Avšak pre nás je lepšie, keď sa budeme zaoberať mnohými existenciami.

Náš život so všetkými svojimi etapami zostáva stále rovnaký, neustále sa opakuje v každej našej ďalšej existencii, storočie za storočím.

Je nesporné, že žijeme v semene našich potomkov. To už bolo preukázané.

Život každého z nás je živý film, ktorý si po smrti berieme sebou na večnosť.

Každý z nás má svoj vlastný film, s ktorým sa vráti, aby ho mohol opäť premietat' na plátno novej existencie.

Opakovanie drám, komédií a tragédií je základným znakom Zákona návratu.

V každej novej existencii sa vždy opakujú tie isté situácie. Herci v týchto dookola sa opakujúcich scénach sú tí ľudia, ktorí žijú vo vnútri nás, naše "ja".

Naše "ja" sú príčinou toho, že sa situácie v našom živote neustále opakujú. Ak ich odstránime, tak sa scény prestanú opakovať.

Je jasné, že keď nie sú herci, tak nie je ani divadlo. To je nepopierateľné a nevyvrátiteľné.

Takto sa oslobodíme od Zákonov návratu a opakovania. Toto je kľúč ku skutočnej slobode.

Je zrejmé, že každý herec (to či ono "ja"), ktorého si nosíme vo vnútri, hrá v každej našej existencii tú istú úlohu. Ak to či ono "ja" odstránime, ak herec zomrie, tak úlohu nebude mať kto hrať a scény s tým hercom zmiznú.

Vďaka sebazpozorovaniu môžeme objaviť skryté príčiny opakovania tých istých situácií v každom návrate.

Ak sme mali v minulej existencii milostný románik vo veku 25 rokov, tak je nepochybné, že v tejto existencii bude jedno z našich "ja", ktoré za to bolo zodpovedné, hľadať dievča svojich snov, a to hneď ako dosiahneme veku 25 rokov.

Ak bolo tej dievčine v minulej existencii 15 rokov, tak v tejto existencii bude znova hľadať svojho milovaného presne v tom istom veku.

Potom môžeme ľahko pochopiť, že obe "ja" (jeho a jej), sa navzájom telepaticky hľadajú, aby znovu mohli opakovať svoj milostný románik.

Dvaja nepriatelia, ktorí sa v minulom živote bili na smrť, sa budú v ďalšom živote navzájom hľadať, aby mohli znovu opakovať tú istú tragédiu v tom istom veku.

Ak dve osoby mali v minulej existencii spor o majetok vo veku 40 rokov, tak sa budú v novej existencii telepaticky hľadať, aby znovu celú záležitosť v rovnakom veku opakovali.

Vnútri nás žije veľa ľudí s mnohými záväzkami. To je úplne nepochybné.

Zlodej v sebe bude mať "dúpä" zlodejov a každý z nich bude mať svoj vlastný kriminálny záväzok. Vrah v sebe bude mať "bandu" vrahov a prostitútku bude mať vo svojej psychike "nevestinec".

Najhoršie na tom však je, že intelekt ignoruje existenciu týchto "ja", týchto ľudí a ich záväzkov, ktoré sa potom nevyhnutne naplňajú.

Všetky záväzky všetkých tých "ja", ktoré sú v nás, sa naplňajú bez ohľadu na naše uvažovanie.

Ide o konanie, ktoré si neuvedomujeme. Jedná sa o veci, ktoré sa nám dejú, o udalosti, ktoré sú spracovávané v podvedomí a nevedomí.

Úplne správne nám bolo povedané, že veci môžeme ovládať asi tak rovnako ako dážď alebo hrmenie.

Žijeme v ilúzii, že máme všetko pod kontrolou a pritom nekontrolujeme vôbec nič. Veci sa nám jednoducho dejú, nevyhnutne, mechanicky...

Naša osobnosť je iba nástrojom rôznych ľudí, rôznych "ja". Každá z týchto osôb plní svoje záväzky skrze našu osobnosť.

Veľa vecí sa deje pod prahom nášho vnímania a bohužiaľ náš úbohý rozum to úplne ignoruje.

Myslíme si o sebe, že sme múdri a pritom ani nevieme, že nevieme. Sme len úbohé kusy dreva, s ktorými si pohadzujú rozbúrené vlny oceánu života.

Jediný spôsob, ako sa vymaniť z tohto nešťastia, z tejto nevedomosti, z tohto biedneho stavu, v ktorom sa nachádzame, je skrze psychologickú smrť...

Ako by sme mohli prebudíť naše vedomie, bez toho aby sme najprv zomreli? Iba so smrťou môže prísť niečo nové! Ak semienko nezomrie, tak rastlinka nevyklíči...

Ten, kto prebudí svoje vedomie, tak bude vnímať všetky javy úplne objektívne, dosiahne skutočného osvietenia, šťastia...

SEBAUVEDOMENIE NOVORODENCA

Bolo nám povedané so všetkou múdrosťou, že ľudia majú deväťdesiat sedem percent podvedomia a tri percentá vedomia.

Povedané úplne na rovinu - deväťdesiat sedem percent našej esencie je uväznených, uzavretých, chytených vo všetkých našich "ja", ktoré dohromady tvoria naše ego.

Je jasné, že esencia čiže vedomie, ktoré je uväznené v každom "ja", sa prejavuje v závislosti na svojom naprogramovaní.

Keď odstránime akékoľvek naše "ja", tak určité percento vedomia je oslobodené. Teda oslobodenie esencie čiže vedomia je nemožné, bez toho aby sme odstránili každé naše "ja".

Čím viac rôznych "ja" odstránime, tým väčšie bude naše sebauvedomenie. Čím menej rôznych "ja" odstránime, tým nižšie budeme mať percento prebudeného vedomia.

Preto je možné prebudiť naše vedomie len odstránením rôznych "ja", psychologickým "umieraním" v každom okamihu.

Kým je esencia čiže vedomie uväznené v každom z našich "ja", ktoré si nosíme vo vnútri, tak spí, lapené v podvedomí.

Je nevyhnutné premeniť podvedomie na vedomie. To je možné iba skrze odstránenie rôznych "ja", len psychologickým umieraním.

Je nemožné dosiahnuť prebudenia, bez toho, aby najprv zomreli naše "ja". Tí, ktorí sa snažia najprv prebudiť a až potom odstrániť ego, s tým nemajú praktické skúsenosti, nevedia, o čom hovoria a idú po nesprávnej ceste.

Novorodenci sú vskutku úžasní. Sú v stave úplného sebauvedomenia. Sú plne prebudení.

Esencia sa znovu vtelí do tela narodeného dieťaťa. Esencia je to, čo robí deti prekrásne.

To však neznamená, že do tela novorodenca vstúpi celých sto percent esencie čiže vedomia. Vtelia sa len tie tri percentá vedomia, ktoré sú voľné, ktoré nie sú uväznené v rôznych "ja".

Avšak tieto tri percentá voľného vedomia dajú novorodencovi plné vedomie seba samého, jasné videnie, atď.

Dospelí sa na dieťa pozerajú súciteľne, myslia si, že úbohé stvorenie je nevedomé, no veľmi sa mýlia.

Novorodenec vidí dospelého presne takého aký je - nevedomý, krutý, zvrátený, atď.

Rôzne ega nášho novorodenca prichádzajú a odchádzajú, krúžia okolo kolísky a chcú vstúpiť do ľudského tela. Avšak všetky pokusy rôznych "ja" sú márne, pretože novorodenec si ešte nevytvoril svoju osobnosť.

Niekedy sú deti vystrašené, keď vidia tieto fantómy, ega, ako sa blížia k ich kolíske, a preto kričia, plačú... Avšak dospelí toto nechápu a myslia si, že je dieťa choré, hladné alebo smädné. Taká je nevedomosť dospelých...

Hneď ako je nová osobnosť vytvorená, tak "ja" z predchádzajúcich existencií postupne prenikajú do tela.

Keď všetky "ja" vstúpia do nového tela, tak žijeme v tomto svete s tou vnútornou škaredosťou, ktorá je nám všetkým vlastná. Chodíme ako námesační, vždy nevedomí, vždy zvrátení...

Keď zomrieme, tak do hrobu idú tri veci:

1. Fyzické telo
2. Organické vitálne telo
3. Osobnosť

Organické vitálne telo je ako prízrak pri hrobe a postupne sa rozkladá spolu s fyzickým telom.

Osobnosť je podvedomá či nevedomá, odchádza a vracia sa do hrobu podľa svojho prania, má radosť, keď pozostalí prinesú kvety, miluje svojich príbuzných a veľmi pomaly sa rozpúšťa na vesmírny prach...

To, čo nezaniká, je ego, súbor mnohých rôznych "ja", horda diablov, v ktorých je uväznená esencia, vedomie. Tá sa vracia, keď nastane jej čas.

Je smutné, že "ja" sa tiež vracajú, znovu sa vteľujú do dieťaťa, hneď ako je nová osobnosť vytvorená.

FARIZEJ A VYBERAČ DANÍ

Keď takto premietame o živote, tak stojí za to si uvedomiť, na akých základoch vlastne stojíme, na čom lipneme.

Jeden lipne na svojom postavení, druhý na svojom majetku, tretí na svojej reputácii, štvrtý na svojej minulosti, piaty na svojom akademickom titule, atď.

Najpozoruhodnejšie na tom však je, že všetci, či už sme chudobní alebo bohatí, potrebujeme jeden druhého, dokonca aj keď sme plní pýchy a márnomyseľnosti.

Podme sa chvíľu zamyslieť nad tým, o čo všetko môžeme prísť. Aký by bol náš osud, keby prepukla krvavá revolúcia? Čo by zostalo zo základov, na ktorých stojíme?

Beda nám! Myslíme si, že sme veľmi silní a pritom sme strašne slabí!

To "ja", ktoré sa cíti byť základňou, na ktorej stojíme, musí byť rozpustené, ak si skutočne prajeme dosiahnuť vnútorného mieru.

"Ja" podceňuje ostatných ľudí, myslí si, že je majstrom sveta, najdokonalejší zo všetkých, najbohatší, najmúdrejší, najskúsenejší, atď.

Je vhodné si pripomenúť Ježišovo podobenstvo o dvoch mužoch, ktorí šli do chrámu na modlitbu. Toto podobenstvo rozprával pre tých, ktorí si boli sebaistí svojou dokonalosťou a pohrdali ostatnými.

Ježiš Kristus povedal:

"Dvaja ľudia sa šli do chrámu modliť; jeden bol farizej a druhý vyberači daní. Farizej sa postavil a takto sa sám pre seba modlil: 'Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia, vydierači, nespravodliví, cudzoložníci, napríklad ako tento vyberači daní. Postím sa dvakrát do týždňa, dávam desiatky zo všetkých svojich príjmov ... 'Vyberač daní zostal úplne vzadu. Neodvážil sa ani pozrieť na nebo, ale bil sa do prs: 'Bože, zmiluj sa nad hriešnikom, ako som ja! ' Hovorím vám, že tento muž, nie tamten, odišiel domov ospravedlnený. Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený." (Lukáš 18:10-14)

Je nemožné si uvedomiť vlastnú ničotu a úbohosť, v ktorej sa nachádzame, ak si myslíme, že sme niečo "viac" ako ostatní. Napríklad: Som spravodlivejší než tento, múdrejší než tamten, cnostnejší než onen, bohatší, skúsenejší, cudnejší, zodpovednejší, apod.

Neprejdeme uchom ihly, ak sme "bohatí", ak v nás existuje to, čo si myslí, že je niečo viac.

Je jednoduchšie pre ľavu prejsť uchom ihly ako pre bohatého vstúpiť do Božieho kráľovstva. - Matúš 19: 24

To, čo z nás robí "boháča", je ten pocit, že "moja škola je najlepšia a tie ostatné sú k ničomu", "moje náboženstvo je to jediné skutočné a tie ostatné sú falošné a zvrátené", "manželka

môjho kamaráta je príšerná , zato tá moja je svätica", " môj priateľ Robert je opilec, zatiaľ čo ja som múdry a nepijem ", atď. Čo sa týka ezoterickej práce, tak sme všetci biblické "ťavy ".

Je nevyhnutné sa pozorovať v každom okamihu, aby sme jasne objavili základy, na ktorých stojíme.

Keď objavíme, čo nás najviac uráža, čo nás najviac otravuje, tak zistíme základy, na ktorých psychologicky stojíme.

Tieto základy sú to, čo Evanjelium nazýva "pieskom, na ktorom je postavený náš dom".

Povšimnime si okamihov, keď pohrdáme ostatnými - napr. sa cítime lepšie kvôli svojmu titulu, spoločenskému postaveniu, väčším skúsenostiam, množstvo peňazí...

Je vážne, ak sa cítime "bohatí", lepší ako ten či onen - či už z akéhokoľvek dôvodu. Takí ľudia nevstúpia do Božieho kráľovstva.

Je dobré objaviť, čo nám lichotí, čo uspokojuje našu márnivosť. Tak objavíme základy, na ktorých stojíme.

Toto sebaopozorovanie by však nemalo zostať len teóriou. Mali by sme byť praktickí a bezprostredne pozorovať sami seba v každom okamihu.

Hneď ako niekto začne chápať svoju vlastnú biedu a ničotu, Hneď ako opustí predstavy o vlastnej veľkosti, Hneď ako objaví prázdnotu všetkých akademických titulov, vyznamenaní a iných malicherností, ktoré nás "nadradujú" nad ostatných, tak je to nepochybné znamenie, že dochádza k zmene.

Avšak zmena je nemožná, ak sa niekto stotožňuje s "ja", ktoré hovorí: "môj dom", "moje peniaze", "môj majetok", "moja práca", "moje cnosti", "môj intelekt", "moje umelecké nadanie ", " moje vedomosti ", " moja reputácia", atď.

Toto lipnutie na tom, čo je "moje", nám bráni vidieť našu vlastnú ničotu a vnútornú chudobu.

Jeden sa nestačí čudovať nad divadlom, ktoré sa odohráva, keď v nejakom dome prepukne požiar alebo keď sa potápa loď. V takýchto chvíľach zúfalí ľudia zachraňujú komické veci. Veci, ktoré nemajú žiadnu hodnotu.

Úbohí ľudia! Sú stotožnení s tými vecami, lipnú na hlúpostiach, na predmetoch, ktoré sú úplne bezvýznamné.

Myslieť si, že náš život závisí na vonkajších veciach, lipnúť na nich, znamená žiť v stave absolútnej nevedomosti.

Cítiť v sebe skutočné Bytie je možné iba ak zmiznú všetky tie "ja", ktoré si nosíme vo vnútri. Kým "ja" nezmiznú, tak tento pocit mať nebudeme.

Bohužiaľ uctievači ega toto odmietajú. Považujú sa za Bohov. Myslia si, že už majú "nebeské tela", o ktorých hovorí Pavol z Tarsu. Myslia si, že "ja" je niečo božského. A nikto im nedokáže tieto nezmysly vyhnáť z hlavy.

Človek nevie, čo si s takými ľuďmi počítať. Náuka je im vysvetlená, ale oni ju nepochopia. Vždy lipnú na pieskoch, na ktorých je postavený ich dom. Vždy sú plní dogiem, rôznych malicherností a hlúpostí.

Keby sa títo ľudia naučili pozorovať sami seba, tak by sa presvedčili o pravdivosti Náuky o mnohých "ja". Objavili by v sebe mnoho rôznych osôb, veľa rôznych "ja".

Ako môžeme vnímať naše skutočné Bytie, keď všetky tie "ja" za nás myslia aj cítia?

Najsmutnejšie však je naše presvedčenie, že to sme my, kto premýšľa, kto cíti. V skutočnosti je to ale niekto iný, kto v danej chvíli využíva našu zmučenú myseľ a naše súžené srdce.

Ach, ako je to nešťastné! Toľkokrát si myslíme, že niekoho milujeme, a pritom iba niekto v nás plný sexuálnej žiadostivosti využíva naše srdce.

Sme nešťastníci, čo si pletú zvieraciú túžbu s láskou. Vlastne je to niekto iný, niekto v nás, v našej osobnosti, kto je takto zmätený.

Všetci si myslíme, že nikdy nehovoríme ako ten Farizej v biblickom príbehu: "Ďakujem ti Bože za to, že nie som ako tí ostatní..."

Avšak hoci sa to môže zdať neuveriteľné, tak sa presne takto dennodenne správame. Mäsiar na trhu hovorí: "Nie som ako tí ostatní, čo predávajú skazené mäso a zneužívajú dôverčivosť ľudí".

Predavač v obchode s oblečením sa dušuje: "Nie som ako ostatní obchodníci, ktorí zákazníkov okrádajú a vďaka tomu bohatnú".

Predavač mlieka tvrdí: "Nie som ako ostatní predavači, ktorí riedia mlieko vodou. Ja som čestný."

Žena v domácnosti hovorí svojmu hosťovi: "Nie som ako ostatné ženy, ktoré flirtujú s mužmi. Vďaka Bohu za to, že som slušná žena, verná svojmu manželovi."

Záver: Všetci ostatní sú naničhodníci, nespravodliví, cudzoložníci, zlodeji a vôbec zvrátené existencie. Zato my sme pokorné ovečky, svätci so svätožiarou, ktorí by mali byť vystavení na obdiv v každom kostole.

Akí sme to ale blázni! Často si myslíme, že nikdy nerobíme všetky tie hlúposti a nemravnosti, ktoré vidíme u druhých. Preto dôjdeme k záveru, že sme úžasné osoby.

Bohužiaľ ale nie sme schopní odhaliť naše vlastné hlúposti, naše vlastné chyby.

V živote existujú osobitné chvíle, kedy zrazu nemáme žiadne starosti.

Keď je myseľ pokojná, keď je myseľ tichá, tak potom príde to nové.

V takýchto chvíľach môžeme vidieť základy, na ktorých stojíme.

Keď je myseľ ponorená do hlbokého ticha, tak si môžeme sami overiť tvrdú realitu - náš dom je postavený na piesku. (Matúš 7:24-29)

SILA VÔLE

"Veľké dielo" znamená vytvorenie skutočnej ľudskej bytosti prostredníctvom sily vôle. Ľudská bytosť sa zrodí z vedomej práce a dobrovoľného utrpenia.

"Veľké dielo" znamená dobyť seba samého. Znamená to dosiahnuť skutočnej slobody v Bohu.

Ak chceme, aby naša vôľa bola úplne slobodná, tak je nevyhnutné odstrániť všetky tie "ja", ktoré žijú vo vnútri nás.

Nicholas Flamel a Raymond Lully boli obaja prostého pôvodu, a napriek tomu oslobodili svoju vôľu a dosiahli mnohých ohromujúcich psychických zázrakov.

Agripa nedokončil ani prvú časť "veľkého diela". Chcel odstrániť svoje "ja", dobyť sám seba a tým získať slobodu, ale v tomto boji žalostne zomrel.

Úplné oslobodenie sily vôle umožní mudrcovi plnú kontrolu nad ohňom, vzduchom, vodou a zemou.

Tieto tvrdenia o mocnej sile slobodnej vôle sa môžu zdať mnohým študentom súčasnej psychológie ako preháňanie. A napriek tomu biblia hovorí o zázrakoch, ktoré urobil Mojžiš.

Podľa rozprávania Filóna bol Mojžiš zasvätencom v krajine faraónov na brehoch rieky Níl. Bol to kňaz boha Usira (Osiris) a tiež faraónov bratranec. Bol vyškolený medzi stĺpmi bohyně Eset (Isis) a boha Usira (Osiris), nášho Otca, ktorý je v utajení.

Mojžiš bol potomkom uctievaného Izáka a tiež patriarchu Abraháma, veľkého chaldejského mága.

Mojžiš bol mužom, ktorý oslobodil elektrickú silu vôle. Bol to muž, ktorý konal zázraky. To vedia ako Bohovia, tak ľudia. Tak je to napísané.

Všetko, čo je vo svätých textoch napísané o židovskom vodcovi, je vskutku úžasné a obdivuhodné.

Mojžiš premenil svoju palicu na hada. Tiež svoju ruku premenil na ruku malomocného a potom ju znovu uzdravil.

Svoju moc predviedol v "horiacom kríku" - ľudia pochopili a pokľakli.

Mojžiš ovládal kúzelnú palicu, znak kráľovskej moci a znak moci kňaza, ktorý je zasvätený vo veľkých mystériách života a smrti.

Pred faraónom zmenil Mojžiš vodu v Nílu na krv. Ryby uhynuli, svätá rieka bola znečistená, Egypťania z nej nemohli piť a prostredníctvom zavodňovacích kanálov sa krv dostala do polí.

Ale Mojžiš toho urobil oveľa viac. Privolal milióny obrích a obludných žiab, ktoré vyliezli z rieky a vliezli do domov. Na jeho znamenie (symbol slobodnej a suverénnej vôle) potom hrozné žaby zmizli.

Faraón však Izraelitov nepustil zo zajatia, a preto Mojžiš urobil ďalšie zázraky. Pokryl zem bahnom, vyvolal mračná odporných múch, ktoré potom neskôr rozohnal.

Zoslal na dobytok mor a všetky stáda, mimo tých izraelských, pomreli.

Sväté texty ďalej hovoria, že zobral sadze z pecí a vyhodil ich do vzduchu. Ako dopadli na Egyptanov, tak im spôsobili pupienky a vedy.

Mojžiš vďaka svojej palici privolal nebeské krupobitie, ktoré nemilosrdne ničilo a zabíjalo. Potom nasledovali ohnivé blesky, strašidelné hromobitie a mohutný dážď. Na jeho znamenie potom všetko utíchlo.

Avšak faraón sa nepodvolil. Mojžiš preto mocne udrel svojou čarovnou palicou a ako zázrakom sa objavila mračná kobyliiek. Potom prišla tma. S ďalším úderom palice sa potom všetko vrátilo do pôvodného stavu.

Koniec biblickej drámy je všetkým dobre známy. Jehova zasiahol a prvorodené deti Egyptanov zomreli. Faraón potom už nemal na výber a musel nechať Židov odísť.

Potom Mojžiš použil svoju kúzelnú palicu, aby od seba oddelil vody Červeného mora a prešiel suchou nohou na druhú stranu.

Egyptskí vojaci, ktorí Izraelitov prenasledovali, potom boli vodami pohltení.

Je jasné, že po prečítaní týchto riadkov by si mnoho pseudo-okultistov prialo, aby vedeli to isté, aby mali moc ako Mojžiš. Avšak kým bude vôľa uväznená v mnohých rôznych "ja", ktoré sú v rôznych poschodiach našej duše, tak sú takéto zázraky nemožné.

Esencia, chytená v tom, čo si hovorí "ja", je džin v Aladinovej lampe, ktorý túži po slobode... Hneď ako je džin vypustený, tak dokáže robiť zázraky.

Esencia je "vedomie-sila vôle". Nanešťastie koná podľa toho, ako sme naprogramovaní.

Keď oslobodíme svoju vôľu, tak splynie s vôľou univerza a stane sa tak úplne suverénna.

Vôľa jednotlivca napojená na vôľu univerza dokáže robiť také zázraky, aké robil Mojžiš.

Existujú tri druhy konania:

1. To, ktoré zodpovedá Zákonu náhody.
2. To, ktoré je dôsledkom Zákona návratu – t.j. opakuje sa v každej existencii.
3. To, ktoré je vedome konané slobodnou vôľou.

Je zřejmé, že iba tie osoby, ktoré odstránili "ja" a oslobodili tak svoju vôľu, sú schopné konať novým spôsobom.

Bežné správanie a konanie súčasného ľudstva je výsledkom buď Zákona návratu alebo mechanickej náhody.

Ten, kto má slobodnú vôľu, môže vytvárať nové okolnosti.

Ten, kto má vôľu uväznenú v mnohopočetnom "ja", je obeťou rôznych okolností.

Na stránkach Biblie sa píše o úžasných kúzloch, jasnovideckých činoch, proroctvách, zázrakoch, premenách, oživovania mŕtvych dychom života, dotykom, pohľadom na koreň nosa atď.

Biblia je plná masáží, svätého oleja, magnetických prenosov, potieranie chorých častí tela slinou, čítania myšlienok, teleportácie, zjavenia, slov prichádzajúcich z nebies, atď. Všetko to sú divy, ktorých je schopná slobodná, nezávislá a zvrchovaná vedomá vôľa.

Čarodejnice? Kúzelníci? Černokňažníci? Tých je všade plno ako buriny. Nie sú to ani svätci, ani proroci, ani členovia Bieleho bratstva.

Nikto nemôže dosiahnuť "skutočného osvietenia" ani absolútnu kontrolu nad svojou vôľou, ak najprv psychologicky nezomrie, teraz a tu.

Píše nám veľa ľudí a sťažujú si, že nedosiahli osvietenie, že nemajú nadprirodzené schopnosti a chcú po nás, aby sme im dali "návody", ako sa stať mágmami, atď. Ale už ich nezaujímá, ako pozorovať sám seba, ako spoznať sám seba, ako odstrániť psychické bloky, všetky tie "ja", ktoré pohltili našu esenciu, silu našej vôle.

Títo ľudia samozrejme nemôžu uspieť. Chcú mať nadprirodzené schopnosti ako svätí muži, ale pritom v žiadnom prípade nechcú psychologicky zomrieť.

Odstránenie našich chýb je niečo čarovného, úžasného samo o sebe. Predpokladom je však dôkladné sebaopozorovanie, pozorovanie vlastnej psychiky.

Nadprirodzené schopnosti prídu, keď je úžasná sila vôle radikálne oslobodená.

Bohužiaľ je ľudská vôľa polapená v každom "ja". Teda je rozštiepená na mnoho rôznych vôľ, ktoré konajú v závislosti na svojom naprogramovaní.

Je zřejmé, že každé "ja" má svoju vlastnú vôľu.

Tieto vôle, ktoré majú rôzne "ja" potom spolu bojujú, bijú sa o nadvládu. To z nás robí osoby neschopné akcie, slabochov, úbožiacov, obeť rôznych okolností...

POPRAVA

Ak na sebe človek pracuje, tak postupom času čoraz viac chápe, prečo je tak potrebné odstrániť z nášho vnútra to, čo z nás robí obludy.

Tie najhoršie životné situácie, tie najkritickejšie momenty, tie najťažšie rozhodnutia sú skutočnou zlatou baňou pre seba-objavovanie.

Najtajnejšie "ja" vždy vylezú na povrch v týchto kritických okamihoch, vo chvíľach, kedy ich najmenej očakávame. Je zrejmé, že ak sme pozorní, tak ich v sebe objavíme.

Pokojný fázy života sú naopak najmenej užitočné pre prácu na sebe samom.

V živote existujú veľmi zložité situácie, s ktorými sa človek ľahko stotožní a úplne stratí sebaovládanie. Práve v týchto chvíľach sa správame úplne hlúpo, robíme veci, ktoré nikam nevedú. Ak sme však v týchto okamihoch pozorní, ak "nestratíme hlavu" a udržíme sebakontrolu, tak k vlastnému úžasu objavíme "ja", o ktorých existencii sme nemali ani tušenie.

Schopnosť pozorovať sám seba je v ľudskej bytosti veľmi zakrpatené. Avšak táto schopnosť sa dá postupne vytréňovať, ak o to skutočne usilujeme, ak sa pozorujeme v každom okamihu.

Tak ako sa bude postupne rozvíjať schopnosť pozorovať sám seba, tak budeme schopní vnímať aj tie "ja", o ktorých sme pred tým nemali ani trochu tušenie.

Hneď ako sa vďaka trvalému tréningu zlepšíme v sebaopozorovaní, tak budeme schopní odhaliť viac a viac rôznych "ja", o ktorých existencii sme doteraz nemali ani tušenie.

Keď pozorujeme rôzne naše "ja", tak každé z nich na seba berie určitú podobu, ktorá je spojená s tou psychickou chybou, ktorú zosobňuje. Niet pochyb o tom, že každé "ja" má svoju vlastnú psychickú "príchut'" vďaka ktorej sme schopní intuitívne pochopiť, zachytiť, zistiť jeho podstatu a tiež psychickú chybu, s ktorou súvisí.

Na začiatku študent ezoteriky nevie, kde začať. Vie, že je potrebné na sebe pracovať, ale je úplne zmätený a dezorientovaný.

Práve tie najkritickejšie okamihy, tie najneprijemnejšie situácie, tie najhoršie chvíle sú skvelé pre objavenie našich najväčších defektov, tých "ja", ktoré je potrebné naliehavo odstrániť.

Niekedy môžeme začať s hnevom, pýchou, sexuálnou žiadostivosťou, atď.

Avšak ak chceme dosiahnuť skutočnej premeny, tak je potrebné si všímať svojich psychických stavov každý deň.

Napríklad pred zaspáním je vhodné prejsť si udalosti, ktoré sa nám ten deň stali, trápne situácie, hromový smiech Aristofana, jemný úsmev Sokrata...

Je možné, že sme niekoho urazili posmeškom alebo že sme sa niekoho dotkli smiechom či nemiestnym pohľadom.

Nezabudnime, že v čistej ezoterike je dobré to, čo je na svojom mieste a zlé to, čo nie je na svojom mieste.

Napríklad voda - ak je na svojom mieste, tak je dobrá. Avšak ak je mimo svoje miesto, tak vznikajú povodne a ľudia prichádzajú o strechu nad hlavou, vznikajú škody. Potom je voda zlá, škodlivá.

Alebo oheň - ak nám slúži v kuchyni na varenie, tak je dobrý a užitočný. Avšak oheň, ktorý by pohltil náš dom je mimo svoje miesto, a teda je škodlivý.

Rovnako tak akákoľvek cnosť, či už akokoľvek svätá, je dobrá, ak je prejavovaná v správnej chvíli. V nesprávnej chvíli je naopak škodlivá. Svojimi cnosťami môžeme ostatných zraniť. Preto je nevyhnutné dať každú cnosť tam, kam patrí.

Čo by ste asi povedali kňazovi, ktorý káže Slovo božie v bordeli? Čo by ste si pomysleli o mužovi, ktorý je milý a tolerantný a žehná gangu násilníkov, ktorí chcú znásilniť jeho ženu a deti? Čo by ste povedali na takúto extrémnu toleranciu? Čo by ste povedali mužovi, ktorý rozdáva jedlo opitým žobrákom, zatiaľ čo jeho deti doma hladujú? Čo by ste si mysleli o ochotnom mužovi, ktorý zapožičia svoju dýku vrahovi?

Milí čitatelia, nezabudnite, že zločin je skrytý aj vo veršoch.

Je veľa dobra v darebákoch a mnoho zla vo svätcoch.

Hoci sa to zdá neuveriteľné, tak zločin sa ukrýva aj vo vôni modlitby.

Zločin je ukrytý pod maskou svätosti. Ukrýva sa za cnosťami, robí zo seba mučeníka a dokonca káže v posvätných chrámoch.

Hneď ako sa vďaka trvalému tréningu zlepšíme v sebaopozorovaní, tak budeme schopní vidieť všetky tie "ja", ktoré sú základom nášho vlastného temperamentu, či už sme sangvinici, melancholici, flegmatici či cholericí.

Milí čitatelia, hoci sa Vám to môže zdať neuveriteľné, tak je pravdou, že za naším temperamentom sa hlboko v našej psychike ukrývajú tie najzavrhnutejšie pekelné stvorenia.

Treba sa neustále zlepšovať v sebaopozorovaní, pretože len tak budeme schopní odhaľovať viac a viac o týchto stvoreniach, týchto monštrách, ktoré uväznili naše vedomie.

Kým človek neodstráni tieto pekelné stvorenia, tieto chyby charakteru, tak hlboko vo vnútri, vo svojej najvnútornejšej časti, zostane stále len to, čo by nemalo existovať - zvrátenosť, monštrum.

Najhoršie na tom však je, že takto zvrátená osoba si nie je vedomá svojej zvrátenosti. Myslí si, že je krásna, spravodlivá, dobrá a dokonca si sťažuje, že jej ostatní nerozumejú, že ju neocenia, že jej niečo dlhujú, že jej nedali, čo požadovala, atď.

Sebapozorovanie nášho vnútorného sveta nám umožňuje pracovať na sebe samom, t.j. tajne rozpustiť to či ono "ja" alebo psychickú chybu, ktorú sme objavili v nejakej nepríjemnej situácii alebo keď sme to najmenej čakali.

Už ste niekedy v živote premýšľali nad tým, čo sa Vám najviac páči? A čo najmenej? Premietali ste, aké sú toho príčiny? Prečo chcete mať nádherný dom? Prečo chcete mať najnovší model auta? Prečo vždy chcete nosiť len to, čo je práve v móde? Prečo túžite nemať žiadne túžby? Čo sa Vás najviac dotýka? Čo Vám včera najviac zalichotilo? Prečo sa cítite byť nadradení tej či onej osobe? V akej situácii sa tak stalo? Prečo ste namyslení, keď vymenovávate svoje úspechy? Prečo nemlčíte, keď ostatní ohovárajú niekoho, koho poznáte? Napili ste sa alkoholu, aby ste neurazili? Hoci nefajčiari, vzali ste si cigaretu, pretože ste chceli vyzerat' ako veľkí chlapi? Ste si istí, že stále hovoríte pravdu? Je Vám jasné, že keď sa obhajujete, chváľite alebo chváľite úspechmi, tak ste márniví?

Sebapozorovanie je dobré nielen preto, že Vám umožní nájsť rôzne "ja", ale tiež Vám umožní vidieť výsledky Vašej vnútornej práce.

Zo začiatku sú tieto pekelné stvorenia, tieto psychické chyby, ktoré nás nanešťastie charakterizujú, škaredšie a hroznejšie než tie najstrašnejšie potvory, ktoré žijú na dnách oceánov a v najhlbších džungliach našej planéty. Hneď ako však pokročíte vo vnútornej práci, tak si budete môcť vďaka sebapozorovaniu overiť zaujímavú vec - tieto zvrátenosti budú slabnúť, zmenšovať sa...

Je vskutku zaujímavé, že tieto stvorenia, tak ako sa postupne zmenšia a zoslabnú, tak získajú na kráse... Pomaly na seba vezmú detskú podobu a nakoniec sa rozpadnú na vesmírny prach. Potom bude esencia voľná, slobodná, prebudená...

Mysel sama nemôže zásadne zmeniť akýkoľvek psychický defekt. O tom niet pochyb. Rozum bude defektom dávať mená, obhajovať ich, presúvať ich z jedného poschodia do iného, atď., ale sám o sebe ich nemôže odstrániť.

Potrebujeme ohnivú silu, ktorá prevyšuje myseľ - silu, ktorá je schopná akýkoľvek defekt spáliť na kôpku vesmírneho prachu.

Našťastie vnútri nás existuje taká sila - úžasný oheň, ktorý stredovekí alchymisti pokrstili menom Stella Maris, morská panna, Hermov Azoth, Aztécka Tonantzin, odvođenina nášho Bytia, Boh-Matka vnútri nás, ktorá je vždy vyobrazená ako posvätný had veľkých mystérií.

Ak najprv objavíme nejaký psychický defekt (to či ono "ja"), následne ho pochopíme a potom poprosíme našu vlastnú vesmírnu matku (každý človek má svoju vlastnú), aby ho spálila na kôpku vesmírneho prachu, tak si môžete byť istí, že takýto defekt stratí svoju silu a pomaly bude odstránený.

Avšak toto si vyžaduje dôkladnú a trvalú vnútornú prácu, pretože žiadne "ja" nie je možné odstrániť okamžite. Vďaka sebapozorovaniu ale uvidíme, ako pokračuje zmenšovanie toho defektu, na ktorý sme sa zamerali.

Hoci sa to môže zdať neveriteľné, tak Stella Maris je astrálny podpis sexuálnej sily človeka.

Je zrejme, že Stella Maris má moc účinne odstrániť zvrátenosti, ktoré si nosíme vo svojej psychike.

Poprava Jána Krstiteľa je niečo, nad čím stojí za to sa zamyslieť.

Nie je možné radikálne zmeniť svoju psychiku, ak najprv nepodstúpite popravu.

Odvedenina nášho Bytia, Tonantzin, Stella Maris, je ako elektrická sila pre ľudstvo neznáma. Nachádza sa ukrytá v hĺbke našej psychiky a má moc, ktorá jej umožňuje popraviť akékoľvek "ja" pred tým, než dôjde k jeho úplnému rozpadu.

Stella Maris je oheň filozofov a nachádza sa ukrytá vo všetkej organickej a anorganickej hmote.

Psychické impulzy môžu podnietiť tento oheň k intenzívnej činnosti a poprava je tak možná.

Niektoré "ja" sú popravené na začiatku psychickej práce, iné v priebehu a tie zostávajúce potom na konci. Stella Maris, ako sexuálna ohnivá sila, si plne uvedomuje prácu, ktorú treba vykonať. Poprava sa uskutoční v správnom okamihu, v tú pravú chvíľu.

Hoci si o sebe môžeme myslieť, že sme čestní, spoľahliví, úprimní, zdvorilí, štedrý, vnútorne krásni, atď., tak kým nepopravíme všetky tie vnútorné psychické chyby, všetku tú chlipnosť, okrádanie, záviť, otvorené alebo utajené cudzoložstvo, túžbu po peniazoch alebo nadprirodzených schopnostiach, tak sa nič nezmení. Budeme ako vyčistený náhrobok - krásny navonok, ale vnútri plný odpornej špiny.

Čítanie miliónov kníh, takzvaná múdrosť, dokonalá znalosť posvätných textov, či už z východu, západu, severu alebo juhu, pseudo-okultizmus, pseudo-ezoterika, absolútna istota, že všetko vieme, sektárstvo spojené s fanatickou vierou, atď. - to všetko je úplne k ničomu, pretože hlboko vo vnútri nás len existuje to, čo ignorujeme, to, čo nechceme vidieť - pekelné stvorenia, prekliatie, stvory, ktoré sa schovávajú za peknú tvár, za vznešená gestá, za najsvätejšie rúcho duchovného vodcu...

Je potrebné si naliať čistého vína a spýtať sa sami seba, čo nás priťahuje na gnostickom učení. Je to obyčajná zvedavosť? Ak si totiž v skutočnosti neželáme podstúpiť popravu, tak len bláznime sami seba, obhajujeme vlastnú špinu a jednáme pokrytecky.

V rôznych školách ezoteriky a okultizmu existuje mnoho pomýlených ľudí s dobrými úmyslami, ktorí chcú dosiahnuť osvietenie, ale pritom sa nestarajú o odstránenie svojich vnútorných defektov.

Mnoho je ľudí, ktorí si myslia, že skrze dobré úmysly dosiahnu svätosti. Avšak je zrejme, že ak intenzívne nepracujú na svojich "ja", tak tieto stvorenia prežívajú v hĺbke ich psychiky, aj keď sa schovávajú za zbožným pohľadom a vzorným správaním.

Nastal čas si uvedomiť, že naša vnútorná skazenosť je ukrytá pod habitom svätosti. Sme vlci prezlečení za ovečky, kanibali v obleku, kati schovaní za svätým krížom...

Môžeme vyzerat' majestátne pri zhromaždeniach v chrámoch, pri našich stretnutiach v halách svetla a harmónie, môžeme sa správať mierne a milo voči ostatným, byť úctiví a pokorní, a napriek tomu hlboko vnútri nás bude brloh démonov a vojnových ohavností.

Revolučná psychológia odhaľuje, prečo je potrebná radikálna premena. A tej je možné dosiahnuť len vtedy, ak sami sebe vyhlásime vojnu na život a na smrť, nemilosrdnou a krutú.

Pravdupovediac sme úplne bezcenní, každý z nás je hanbou našej planéty.

Našťastie nám Ján Krstiteľ ukázal tajnú cestu - uskutočniť v sebe psychologickú popravu.

TRVALÉ CENTRUM PRÍŤAŽLIVOSTI

Ak nie sme vnútorne jednotní, tak nie je možné, aby sme mali stabilné a trvalé zámery.

Ak psychická jednota neexistuje, ak v nás žije veľa rôznych osôb, tak je absurdné po človeku vyžadovať, aby jeho úmysly boli stabilné a trvalé.

Vieme veľmi dobre, že v každom človeku žije veľa rôznych osôb, a preto nikto nemôže mať skutočný zmysel pre zodpovednosť.

Nemôžeme brať vážne to, čo tvrdí v jednej chvíli nejaké "ja", pretože iné "ja" ho za chvíľu nahradí a bude tvrdiť pravý opak.

Najhoršie na tom však je, že mnoho ľudí si myslí, že majú zmysel pre morálnu zodpovednosť a žijú v omyle, že sú stále jedna a tá istá osoba.

Sú ľudia, ktorí v určitej fáze svojho života začnú študovať gnózu - žiaria nadšením, oddajú sa ezoterickej práci a dokonca prisahajú, že tomu zasvätia celý svoj život.

Niet pochýb o tom, že ostatní bratia a sestry z gnostickeho hnutia obdivujú také nadšenie.

Človek cíti veľkú radosť, keď počúva týchto ľudí - takých oddaných a úprimných.

Avšak idylka obvykle netrvá príliš dlho. Jedného dňa, či už z toho či onoho dôvodu, legitímneho alebo nelegitímneho, prostého alebo zložitého, sa táto osoba rozhodne v gnóze nepokračovať a opustí prácu na sebe samom. Aby však napravila túto krivdu alebo aby sa ospravedlnila, tak sa pridá k inej mystickej skupine a myslí si, že si tak polepšila.

Tieto príchody a odchody, táto prelietavosť medzi rôznymi skupinami, sektami či náboženstvami je spôsobená mnohými rôznymi "ja", ktoré spolu navzájom súperia o nadvládu.

Každé "ja" má svoje vlastné predstavy, svoju vlastnú hlavu a svoje vlastné nápady, a preto je výsledkom prelietavosť medzi rôznymi skupinami, myšlienkami, teóriami...

Takáto osoba je preto jednoduchým strojom, ktorý je ľahko ovládaný tým "ja", ktoré je práve pri moci.

Existujú mystické "ja", ktoré oklamú sami seba, opustia tú či onú sektu a myslia si, že sú Bohovia. Chvíľu žiaria ako hlúpučké svetielka a potom nadobro zmiznú.

Sú ľudia, ktorí sa chvíľu venujú ezoterickej práci, ale potom zrazu nejaké "ja" zasiahne a oni nadobro opustia túto náuku a nechajú sa pohltiť životom.

Je zrejmé, že ak niekto s životom nebojuje, tak ho život pohltí. Je len veľmi málo tých, ktorí sa nenechajú životom pohltiť.

Nie je možné mať vo vnútri seba trvalé centrum prítlačivosti, ak v sebe máme veľa rôznych "ja".

Je bežné, že ľudia nedosiahnu uvedomenie svojho Najvnútornejšieho Ja.

Uvedomenie si Najvnútornejšieho Ja totiž vyžaduje obrovskú vytrvalosť. Ľuďom chýba trvalé centrum prítlačivosti, a preto nie je vôbec divné, že len hŕstka je schopná dosiahnuť hlbokého vnútorného seba-uvedomenia.

V ezoterickej práci je normálne, keď sa pre ňu niekto nadchne a potom ju opustí. Nenormálne naopak je, keď v nej niekto vytrvá a dosiahne cieľ.

V mene pravdy treba povedať, že Slnko vykonáva veľmi zložitý a náročný experiment.

Vnútri zvieratá s intelektom (mylne nazývaného ľudskou bytosťou) sa nachádzajú semienka, ktoré nás za priaznivých podmienok môžu premeniť v slnečnú bytosť.

Treba však zdôrazniť, že rozvoj týchto semienok nie je niečo automatického. Naopak je úplne bežné, že tieto semienka zdegenerujú a sú bohužiaľ stratené.

Aby mohli semienka, ktoré z nás môžu urobiť slnečnú bytosť, vyklíčiť, tak potrebujú mať priaznivé podmienky. Ako je všeobecne známe - ani semienka rastlín v nepriaznivých podmienkach nevyklíčia a sú stratené.

Aby mohli semienka, ktoré sú uložené v našich sexuálnych žľazách, vyklíčiť, tak je potreba vytrvalosť a normálne fungujúce fyzické telo.

Ak však vedci budú pokračovať v experimentovaní so žľazami s vnútornou sekréciou, tak potom akýkoľvek rozvoj týchto semienok by mohol byť nereálny.

Hoci sa to môže zdať neuveriteľné, tak mravce našej planéty Zem už prešli podobným vývojom, a to vo veľmi dávnych dobách.

Človek je naplnený úžasom, keď pozoruje dokonalosť akéhokoľvek mraveniska. Niet pochyb o tom, že vnútorný poriadok a organizovanosť je dych berúca.

Zasvätení, ktorí prebudili svoje vedomie, si mohli na vlastnej koži overiť, že v dávnych dobách, o ktorých nemajú historici ani tušenie, boli mravce ľudskou rasou, ktorá vybudovala mocnú socialistickú civilizáciu.

V tých dávnych časoch diktátori tejto rasy zlikvidovali rôzne náboženské sekty spolu so slobodnou vôľou, pretože oboje ohrozovalo ich moc. Chceli mať totiž totálnu kontrolu.

Za týchto podmienok (po likvidácii náboženských práv a slobôd jednotlivca) sa tieto zvieratá s intelektom vydali na cestu úpadku a degenerácie.

Navyše tiež experimentovali so žľazami, hormónmi, transplantovali orgány, apod. Výsledkom týchto pokusov bolo postupné zmenšovanie, premena ich ľudských orgánov až sa z nich po mnohých a mnohých rokoch stali mravce, ako ich poznáme teraz.

A tak sa ich celá civilizácia vrátane zavedeného spoločenského poriadku stala úplne mechanická, všetko sa dedilo z otca na syna. Súčasné mraveniská sú vskutku obdivuhodné, avšak človeka zamrzí, že im chýba inteligencia.

A preto, ak na sebe nebudeme pracovať, tak nás čaká úpadok a degenerácia.

Je pravdou, že náročný slnečný experiment, ktorý prebieha v laboratóriu prírody, má zatiaľ veľmi slabé výsledky.

Stvorenie slnečnej bytosti je možné, iba ak v každom z nás bude existovať skutočná spolupráca.

Nie je možné stvoriť slnečnú bytosť, ak v sebe najprv nezavedieme trvalé centrum príťažlivosti.

Ako môžeme byť vytrvalí, keď v našej psychike chýba trvalé centrum príťažlivosti?

Akákoľvek rasa stvorená Slnkom, nemá iný cieľ ako pomáhať svojmu stvoreniu a slnečnému experimentu.

Avšak ak sa experiment Slnku nedarí, tak potom stratí o príslušnú rasu záujem. Taká rasa je potom odsúdená k úpadku a zničeniu.

Každá zo základných rás, ktoré existovali na planéte Zem, slúžila slnečnému experimentu.

V každej rase Slnko dosiahlo niekoľko úspechov, t.j. zožalo malé skupinky slnečných ľudí.

Hneď ako rasa poskytne svoje plody, tak postupne zanikne alebo je násilne zničená veľkými katastrofami.

Stvorenie slnečných ľudí je možné, iba ak človek bojuje o vymanenie sa z vplyvu mesačných síl. Niet pochýb o tom, že všetky tie "ja", ktoré si nosíme vo vnútri našej psychiky, sú výhradne mesačného charakteru.

V žiadnom prípade sa nie je možné oslobodiť od mesačných vplyvov, ak v sebe najprv nezavedieme trvalé centrum príťažlivosti.

Ako máme odstrániť všetky tie "ja", keď nám chýba nezlomná vytrvalosť?

A ako máme mať nezlomnú vytrvalosť, keď v našej psychike chýba trvalé centrum príťažlivosti?

Táto súčasná rasa sa sama odsúdila k úpadku a degenerácii, pretože stratila záujem o slnečnú inteligenciu a poddáva sa mesačným silám.

Skutočná ľudská bytosť nevznikne vďaka mechanickému zákonu evolúcie. Vieme veľmi dobre, že evolúcia a jej dvojča devolúcia sú iba dva nerozlučné zákony, ktoré nájdeme všade v prírode. Niečo sa vyvíja až do určitého bodu a potom nasleduje opačný proces. Po každom vzostupe nasleduje pád a naopak.

Sme len stroje ovládané rôznymi "ja". Slúžime potrebám prírody. Nie sme vnútorne jednotní, hoci si mnoho pseudo-ezoterikov a pseudo-okultistov myslí opak.

Je potrebné sa zmeniť, aby zárodok ľudskej bytosti vyrástol a poskytol plody.

Slnečnými ľuďmi sa staneme len vďaka vytrvalej práci na sebe samom skombinovanej so zmyslom pre morálnu zodpovednosť. To znamená zasvätiť svoj celý život práci na sebe samom.

Tí, ktorí veria, že sa ľuďmi Slnka stanú vďaka zákonu evolúcie, len klamú sami seba a vlastne sa tak odsudzujú k postupnej degenerácii.

V ezoterickej práci na sebe samom si nemôžeme dovoliť nestálosť. Tí, ktorí majú rýchlo sa meniace názory, tí, ktorí na sebe pracujú dnes iba preto, aby ich zajtra pohltil život, tí, ktorí hľadajú dôvody a výhovorky, prečo na sebe nepracovať - tí všetci sa stanú obeťami postupnej degenerácie.

Niektorí len oddiaľujú tieto rozhodnutia, všetko nechávajú na zajtrajšok, pretože dnes musia zlepšiť svoju finančnú situáciu. Títo ľudia nechcú pochopiť, že slnečný experiment sa nepodrobí ich osobným problémom a rôznym plánom.

Nie je jednoduché sa stať človekom Slnka, keď si v sebe nosíme Mesiac (ego je mesačné).

Zem má dva mesiace. Ten druhý sa nazýva Lilith a je o trochu ďalej než biely mesiac.

Lilith je malý, a preto ho astronómovia často vidia ako zrnko. Je to temný mesiac.

Najstrašnejšie sily ega prichádzajú na Zem od Lilith a majú strašné psychologické dôsledky.

Zločiny z večerných správ, najodpornejšie vraždy v dejinách, najrafinovanejšie trestné činy sú zapríčinené vibráciami vysielanými Lilith.

Tento dvojitý mesačný vplyv v kombinácii s naším egom z nás robí skutočnú pohromu.

Ak nevidíme potrebu venovať náš celý život práci na sebe samom (aby sme sa oslobodili od dvojitej mesačnej sily), tak nás nakoniec Mesiac pohltí, postupne zdegenerujeme a ocitneme sa v nevedomých a infravedomých stavoch.

Najsmutnejšie na tom však je, že nie sme vnútorne jednotní. Keby sme totiž mali trvalé centrum príťažlivosti, tak by sme usilovne pracovali na dosiahnutí Slnečného stavu.

V tejto oblasti existuje príliš veľa výhovoriek, uhýbaní a rozptyľovaní - preto je takmer nemožné pochopiť naliehavosť ezoterickej práce.

Avšak to malé množstvo slobodnej vôle, ktoré máme, a gnostická náuka, ktorá je veľmi prakticky zameraná, slúži ako základ pre naše vznešené úmysly - t.j. spolupracovať so slnečným experimentom.

To, čo je tu napísané, nemôže prelietavá myseľ pochopiť. Prelietavá myseľ si prečíta túto kapitolu a zabudne ju, potom si prečíta ďalšiu knihu, a potom ďalšiu... Nakoniec sa naša

prelietavá myseľ upíše akejkol'vek inštitúcii, ktorá jej predá pas do neba, ktorá k nej bude hovoriť optimisticky, ktorá jej sľúbi záhrobné pohodlie...

Takí sú ľudia, obyčajné bábky ovládané neviditeľnými nitkami, mechanické bábiky s prelietavými myšlienkami. Skrátka nemajú trvalý smer.

GNOSTICKÁ EZOTERICKÁ PRÁCA

Je naliehavé študovať gnózu a prakticky využiť myšlienky obsiahnuté v tejto knižke, ktoré nám pomôžu pri práci na sebe samom.

Avšak nie je možné len tak odstrániť to či ono "ja" - najprv je potrebné ho objaviť a pozorovať.

Sebapozorovanie umožní lúču svetla preniknúť do nášho vnútra.

Každé "ja" sa v nejakej podobe objavuje v našej hlave, v inej podobe v našom srdci a v inej podobe v našom sexuálnom centre.

Pozorujme to "ja", ktoré sa nám podarilo objaviť - pozorujme ho vo všetkých troch centrách nášho organizmu.

Ak sme v interakciách s ostatnými ľuďmi pozorní a všímaví, tak ako stráž vo vojne, tak objavíme skryté "ja".

Spomeniete si, kedy niekto urazil Vašu márnivosť? Vašu pýchu? Čo Vás počas dňa najviac rozrušilo? Prečo tomu tak bolo? Aká je toho skrytá príčina? Zistite to, pozorujte svoju hlavu, svoje srdce a sexuálne centrum...

Každodenný život je úžasná škola. V interakciách s ostatnými môžeme objaviť všetky tie "ja", ktoré si nosíme vo vnútri.

Akékoľvek podráždenie, akákoľvek hádka nás môže priviesť na stopu toho či onoho "ja", nech už to je seba-láska, závisť, žiarlivosť, hnev, chamtivosť, podozrievavosť, ohováranie, sexuálna žiadostivosť, atď.

Aby sme mohli poznať ostatných, tak musíme najprv poznať sami seba. Musíme sa naučiť vžiť sa do kože druhého.

Ak sa vžijeme do pozície druhého, tak zistíme, že tie psychické chyby, ktoré vidíme v ostatných, hojne existujú vo vnútri nás samých.

Je nevyhnutné milovať blížneho svojho. Avšak ak sa nevžijeme do pozície ostatných, tak je nemožné ich skutočne milovať.

Ak sa nevžijeme do kože druhých, tak krutosť bude ďalej existovať na našej planéte.

Avšak ako sa môže niekto vcítiť do pozície druhého, keď nemá odvahu vidieť sám seba?

Prečo by sme na každom mali vidieť len tú zlú stránku?

Automatická nevraživosť voči osobe, ktorú sme stretli prvýkrát v živote, naznačuje, že sa nevieme vcítiť do pozície druhého. Znamená to, že nemáme ostatných ľudí radi a že je naše vedomie v stave hlbokého spánku.

Je nám niekto nesympatický? Prečo? Možno pretože pije? Pozorujme sami seba... Sme si istí svojou cnosťou? Sme si istí, že vo vnútri seba nemáme "ja", ktoré sa rado napije?

Keď uvidíme opilca, ako robí všelijaké hlúposti, tak by bolo najlepšie, keby sme si povedali: "To som ja, kto robí tieto hlúposti..."

Si počestná a cnostná žena, a preto sa ti nepáči určitá iná žena? Je Ti nesympatická? Prečo? Si si istá sama sebou? Myslíš si, že v sebe nemáš ani trochu sexuálnej žiadostivosti? Myslíš si, že táto žena, známa svojou nehanebnosťou a toľkých škandálov, je zavrnutia hodná? Si si istá, že tá nehanebnosť, ktorú vidíš v tej druhej žene, nie je tiež vnútri Teba? Namiesto zavrhovania by bolo prospešnejšie, keby si pozorovala sama seba a potom sa v hlbokkej meditácii vcítila do jej kože.

Ak skutočne túžime po radikálnej premene, tak je nutné porozumieť, akú má gnostická ezoterická práca hodnotu. Je nevyhnutné pochopiť, v čom spočíva a prečo je tak cenná.

Je nevyhnutné študovať gnózu a vedieť, ako milovať blížneho svojho. Je nevyhnutné šíriť toto učenie medzi ostatných ľudí, lebo inak sa z nás stanú sebci.

Ak sa niekto oddá ezoterickej práci na sebe samom, ale neumožní ostatným ľuďom, aby sa o tomto učení tiež dozvedeli, tak jeho vnútorný rozvoj bude veľmi pomalý, pretože mu bude chýbať láska pre druhých.

Kto dáva, tomu bude dané, a čím viac dáva, tým viac mu bude dané. Avšak ten, kto nedáva, tomu sa vezme aj to, čo má.

Toto je Zákon.

MODLITBA PRI PRÁCI NA SEBE SAMOM

Pozorovanie, rozsudok a poprava sú tri základné fázy odstraňovania ega.

1. Po prvé: Pozorujeme svoje "ja".
2. Po druhé: odsúdime ho.
3. Po tretie: Popravíme ho.

Vo vojne sa musia špióni najprv odhaliť. Potom sú súdení a odsúdení. A nakoniec zastrelení.

Seba-objavovanie sa deje v interakciách s ostatnými. A preto ten, kto sa izoluje od ostatných, nemá príležitosť objavovať svoje "ja".

Akákoľvek hádka, či už akokoľvek bezvýznamná, je zapríčinená "hercom" vo vnútri nás, psychickou chybou, nejakým "ja".

Aby sme boli úspešní v seba-objavovaní, tak musíme byť všímaví a otvorení novému.

Akékoľvek "ja" pristihnuté pri čine treba pozorovať v našej myslí, srdci a sexuálnom centre.

Napr. "ja", ktoré zosobňuje sexuálnu žiadostivosť, sa môže objaviť v našom srdci ako láska, v myslí ako ideál a v sexuálnom centre ako isté nezameniteľné vzrušenie.

Rozsudok nad akýmkoľvek "ja" musí byť konečný. Treba ho posadiť na lavicu obžalovaných a nemilosrdne ho súdiť.

Výhovorky, obhajovanie a ústupky musia ísť stranou, ak si skutočne prajeme dané "ja" vykoreniť z našej psychiky.

Poprava je však niečo iné. Nie je možné popraviť akékoľvek "ja", bez toho aby sme ho najprv nepozorovali a neodsúdili.

Modlitba je základom pre odstránenie akéhokoľvek "ja". Potrebujeme silu, ktorá prevyšuje myseľ, ak si skutočne prajeme dané "ja" odstrániť.

Myseľ sama o sebe nikdy nemôže to či ono "ja" odstrániť. To je nesporné a nepopierateľné.

Modliť sa znamená rozprávať sa s Bohom. Musíme sa obrátiť na Boha-Matku hlboko vnútri nás, aby dané "ja" odstránila. Ten, kto nemiluje svoju Nebeskú matku, nevďačné dieťa, zlyhá v práci na sebe samom.

Každý z nás má svoju vlastnú Nebeskú matku. Ona je časť nášho Bytia, odvodená časť.

Všetky staroveké civilizácie uctievali "Boha-Matku", ktorá sídli hlboko vnútri nášho Bytia. Ženský princíp Večnosti je Eset, Mária, Tonantzin, Kybele, Réa, Adonia, Insoberta, atď.

Tak ako vo fyzickom svete máme otca a matku, tak i hlboko vo vnútri nášho Bytia máme Otca, ktorý je v utajení, a Nebeskú matku Kundaliní.

Existuje toľko Otcov na nebesiach, koľko je ľudských bytostí na Zemi. Boh-Matka vnútri nás je ženský aspekt nášho Otca, ktorý je v utajení.

On a Ona sú dve výnimočné časti nášho Bytia. Je úplne nesporné, že On a Ona sú naše skutočné Bytie, ktoré prevyšuje akékoľvek "ja".

On sa rozvinie do Nej a riadi, vedie, ukazuje. Ona odstraňuje tie nechcené elementy, ktoré si nosíme vo vnútri nás samých - avšak pod podmienkou, že na sebe neustále pracujeme.

A až nakoniec psychicky zomrieme, až budú všetky nechcené elementy odstránené a po usilovnej vedomej práci na sebe samom a dobrovoľnom utrpení - potom všetkom nakoniec splynieme s "Otom-Matkou". Potom budeme nebeskí Bohovia, ktorí prevyšujú dobro i zlo.

Akékoľvek "ja", ktoré sme pozorovali a odsúdili, môže byť spálené na vesmírny prach vďaka ohnivej sile našej vlastnej Nebeskej matky.

Špeciálna modlitba, s ktorou by sme sa na Ňu obracali, nie je potrebná. Mali by sme byť prirodzení a jednoduchí, keď k Nej hovoríme. Dieťa, ktoré o niečo žiada svoju matku, tiež nemá žiadnu špeciálnu žiadosť. Proste k nej hovorí od srdca a to je všetko.

Žiadne "ja" nie je možné odstrániť okamžite. Naša Nebeská matka musí pracovať a dokonca veľmi trpieť, aby mohlo byť to či ono "ja" odstránené.

Zamerajte sa dovnútra, smerujte modlitbu do svojho vnútra, hľadajte v srdci svoju Nebeskú pani, a ak budete úprimní, tak sa s ňou budete môcť porozprávať. Poproste ju, aby odstránila to "ja", ktoré ste predtým pozorovali a odsúdili.

Hneď ako sa zlepšíte v sebaopozorovaní, tak si budete môcť overiť, aký pokrok ste urobili.

Rozpoznať ego a pochopiť ho je veľmi dôležité, avšak je potrebné ešte niečo ďalšie, ak si skutočne želáme odstrániť "ja".

Mysel vie tú či onú chybu pomenovať, premiestniť ju z jedného miesta na iné, vystaviť ju, skryť ju, atď. Avšak ju nemôže zásadne pozmeniť.

Je potrebná sila, ktorá prevyšuje myseľ, ohnivá sila, ktorá je schopná spáliť akúkoľvek chybu na prach.

Stella Maris, naša Nebeská Matka, vládne takou silou. Ona je schopná rozdrviť akúkoľvek psychickú chybu.

Naša Nebeská matka žije vo vnútri nás, mimo telo, city a myseľ. Ona je ohnivou silou, ktorá prevyšuje myseľ.

Naša vlastná Vesmírna matka je plná múdrosti, lásky a moci. Ona je absolútne dokonalá.

Neustále sa opakujúce dobré úmysly nikam nevedú. Je k ničomu neustále opakovať: "Nebudem plný sexuálnej žiadostivosti", pretože hlboko vnútri našej psychiky bude stále existovať to isté "ja", ktoré plné sexuálnej žiadostivosti bude.

Je k ničomu každý deň opakovať: "Nebudem nahnevaný", pretože v hĺbke našej psychiky bude stále existovať nahnevané "ja".

Je k ničomu každý deň opakovať: "Nebudem chamtivý", pretože v rôznych úrovniach našej psychiky budú stále existovať rôzne "ja" zosobňujúce chamtivosť.

Je k ničomu sa izolovať od sveta, utiecť do kláštora alebo žiť v jaskyni, pretože všetky tie "ja" v nás budú rovnako prežívať.

Niektorí pustovníci, ktorí žili izolovaným spôsobom v jaskyniach, dosiahli vďaka tvrdej disciplíne extázu popisovanú svätcami a boli vzatí na nebesá. Tam videli a počuli veci, ktoré môžu ľudia len ťažko pochopiť. Avšak rôzne "ja" stále prežívajú v ich vnútri.

Je nesporné, že sa esencia môže vďaka tvrdej disciplíne dočasne od ega oslobodiť a užívať si tak extázy. Avšak potom sa esencia musí vrátiť a byť opäť uväznená v ego.

Tí, ktorí vedia vstúpiť do extázy, bez toho, aby odstraňovali ego, si myslia, že už dosiahli osvietenie. Mylne si myslia, že sú majstrami.

Nikdy nebudeme brojiť proti mystickej extázy, extázy a šťastiu, ktorému sa teší duša oslobodená od ega. Len by sme radi zdôraznili, že je potrebné rozprášiť ego, aby sme dosiahli úplné oslobodenie.

Esencia disciplinovaného pustovníka, ktorá je navyknutý opúšťať ego, tak bude robiť aj po smrti fyzického tela. Po nejaký čas si bude užívať extázy, ale potom sa vráti do ega rovnako ako džin do Aladinovej lampy.

Nakoniec nebude mať inú možnosť ako sa vrátiť do nového fyzického tela, aby mohol byť život znovu zopakovaný.

Mnoho mystikov, ktorí žili a zomreli v himalájských jaskyniach v strednej Ázii, sa znovu narodilo v súčasnosti ako bežní a normálni ľudia. Pritom ich žiaci ich aj naďalej obdivujú a uctieujú.

A preto akýkoľvek pokus o oslobodenie, aj ten najlepší, ktorý neberie do úvahy rozpustenie ega, je odsúdený na neúspech.

Koniec

O autorovi:

"My, bódhisattvovia súcitu, ktorí nesmierne milujeme ľudstvo, hovoríme: Dokiaľ bude existovať čo i len jediná slza v ľudskom oku, dokiaľ bude existovať čo i len jedno trpiace srdce, tak odmietame prijať šťastie Nirvány. Musíme hľadať prostriedky, aby sme boli ešte užitočnejší pre toto úbohé, trpiace ľudstvo" (Samael Aun Weor, Veľké Záhady)

Samael Aun Weor napísal viac ako 60 kníh, dal tisícky prednášok a založil svetové gnostické hnutie, ktorého číslo členov je v miliónoch. I keď tieto úspechy sú určite pôsobivé, sú iba

bledým odrazom práce, ktorú vykonal vnútorne, duchovne. A predsa napriek jeho múdrosti a veľkorysosti voči ľudstvu, povedal.

„Nenasledujte ma. Som iba ukazovateľ. Dosiahnite svoju vlastnú Seberealizáciu.“

Jeho celoživotná misia bola doručiť ľudstvu kompletnú a presnú vedu na vytvorenie úplnej ľudskej bytosti (skutočného človeka). Tú záhadnú a starodávnu múdrosť, dlho ukrytú v každom veľkom náboženstve.

"Ak naozaj milujeme svojich blížnych, tak je nutné, aby sme študovali vlastné „ja.“ Je nevyhnutné pochopiť, že len tým, že ukončíme faktory sebeckva a krutosti (ktoré má každý z nás v sebe), môžeme vytvoriť lepší svet, svet bez hladu a strachu. Spoločnosť je jednotliviec. Svet je jednotliviec. A preto, ak sa jednotliviec zásadne zmení, tak svet sa nevyhnutne zmení tiež. Vedomie je v kritickom ohrození, a iba tým, že sa radikálne zmeníme ako jednotlivci, môžeme zachrániť samých seba a ľudstvo." (Samael Aun Weor, Revolúcia Dialektiky)

Tento preklad bol možný vďaka dobrovoľníkom, ktorí sa usilujú o rozšírenie Gnostického učenia v Českej a Slovenskej republike. Pre viacej informácii navštívte našu webovú stránku www.gnoza.cz. Pre českú verziu, stačí kliknúť na panel: Úvod – a vybrať si českú verziu stránky.